VI. évfolyam, 37. szám
1950 szeptember 8

Ludas Matyi

Megkezdődött a tanév

— Harmincnyolc, harminckilenc, negyven ... A fene egye meg, mind itt vannak, akiket lebeszéltem!

70 fillér

Mit kérdeztek Chicagóban?

(Chicagóban hatvan ember kereste fel a Koreába toborzó irodát, de csak kérdezősködtek.)

— Maga jelentkezik?
— Az attól függ, hogy mennyi egy tengernagy fizetése.

Amerikai kiküldött

a matematikai kongresszuson

Váratlanul befutott a matematikai kongresszusra Mr. S. O. S. Capital amerikai matematikus. Néhány nagyon érdekes amerikai matematikai kérdést vetett fel már az első ülésen. A problémák a következők:

Ha egy négert 150-en üldöznek s egy lámpavas 12 méter magas, hány percig tartó beszédet mond Truman az emberi szabadságjogokról?

Ha az amerikai nemzetvédelmi minisztériumban félévenként van miniszterválság, akkor tíz év alatt hány kényszerzubbonyra van szüksége a minisztériumnak? (Nem olyan könnyű a probléma, mert egyes szorgalmas miniszterek több kényszerzubbonyt is elhasználnak munka közben.)

A munkanélküliek száma tizennégy millió. A csúcströsztök száma tizenhárom. A csalásoknak, panamáknak, visszaéléseknek, megvesztegetéseknek se szeri, se száma. Kérdés: hány éve van még a kapitalizmusnak?

Ha a rongy kilója tíz cent, a szemét tonnája 3 cent, akkor mibe kerül ma egy tito, egy csangkajsek és egy churchill?

Ha Korea Washingtontól 11.000 km-re van, a Nap a Földtől 300 millió kilométernyire van, akkor milyen messze van Truman attól, hogy távolkeleti orvtámadása sikerüljön?

Ha DuPontnak évi 100 millió dollár a haszna, mennyi idő alatt hal éhen egy amerikai munkanélküli?

Az egyik népi demokrácia matematikusa a fülébe súgta az amerikai matematikusnak a megoldást, mire az amerikai elsápadt és úgy kirohant a teremből, hogy meg se állt Chicagóig.

Csótány, a tökéletes

Dr. Csótány Gáspár személyzeti osztályvezetője volt a vállalatnak, ahol a mult héten gyakornoknak jelentkeztem. Még a régi időkből maradt ott, de azt mondták róla, hogy kitűnő, tehetséges ember, és nagyon jól viszonylik a Népi Demokráciához.

— Egy pár szempontra szeretném felhívni a figyelmét — mondotta doktor Csótány, amikor leültem vele szemben. — A mi vállalatunknál csak úgy boldogulhat, ha leveti azokat a hibákat, amelyekre a mai fiatalemberek rendkívül nagy mértékben hajlamosak. Először is óvnom kell az önelégültségtől, ami nemcsakhogy a legellenszenvesebb dolgok egyike, hanem kerékkötője a termelékenységnek is. Én tizenöt éve vezetem ezt a személyzeti osztályt, egy makulányi hiba nem volt itt tizenöt esztendő alatt, mintaosztály voltunk mindig, csak úgy emlegettek bennünket: „Ja a személyzeti, azoknak könnyű, ott a Csótány!" Bízvást mondhatom, nincs Magyarországon még egy ember, aki ebben a métier-ben olyan fölényesen aut fait lenne, mint én, és mégsincs bennem nyoma sem az önelégültségnek vagy az elbizakodottságnak, láthatja.

— Igen — rebegtem.

— Nem utolsó sorban — folytatta doktor Csótány — fel kell hívnom a figyelmét arra is, hogy mi itt nem tűrjük a fúrást-faragást, semilyen formában. A dolgozók becsüljék meg egymást! Én csak a munkáját nézem mindenkinek, a fúrást nem tűröm! Csak azzal a dög Dengelegivel vigyázzon, az osztályvezetőhelyettessel, az egy sötét alak! Nem tetszik nekem a pofája! Amúgy nem volna rossz munkaerő, csak olyan tenyérbeszaladó képe van, az idegeimre megy! Egyszer úgyis ki fogom rugatni!

— Ki tetszik rugatni — rebegtem.

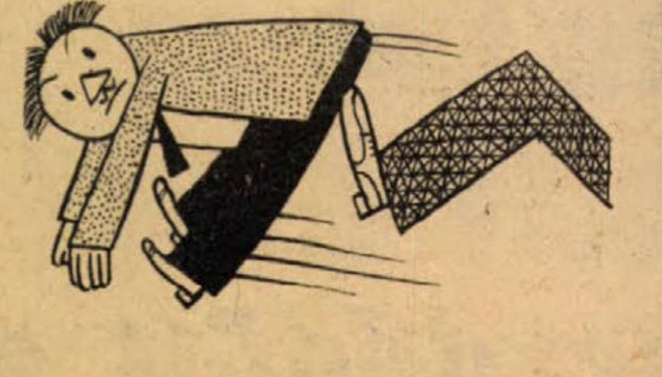
— Továbbmenően figyelmeztetem, ha nálunk boldogulni akar, jegyezze meg: a mi vállalatunknál a kritikát el kell tudni viselni! Természetesen az építő kritikára gondolok, nem az olyan okvetetlenkedésre, mint amikor például ez a Putnoki jön és be akarja nekem bizonyítani, hogy nem jól csinálom a személyzeti nyilvántartást és meg akarja nekem mutatni, hogy lehet havi tízezer forintot megspórolni a kartotékokon! Ezek hülyeségek! Én az építő kritikára gondolok, az olyan kritikára, ami épít! Érti?

— Hogyne érteném — rebegtem.

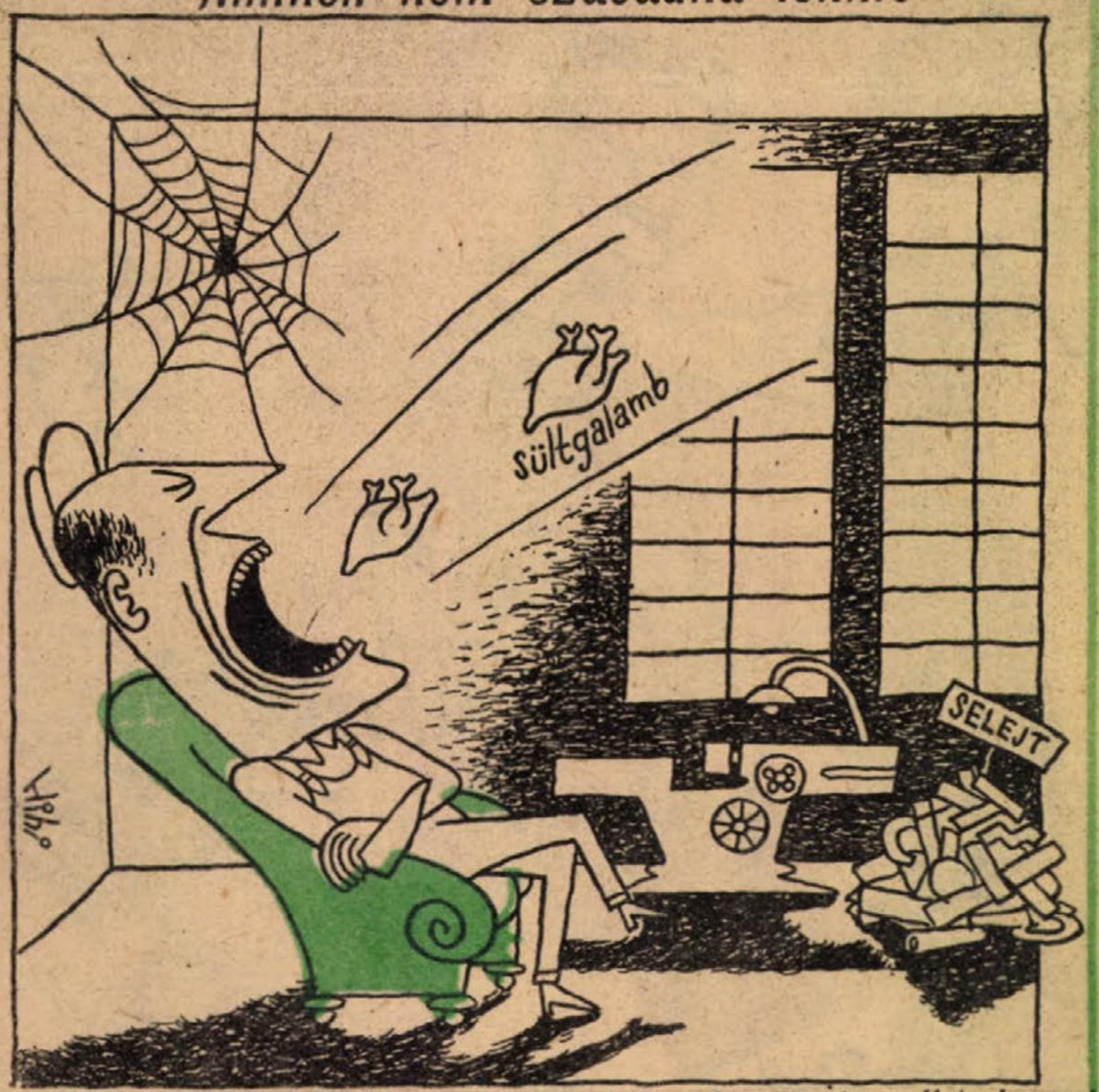
— Ja igaz — ütött az asztalra doktor Csótány. — A legfontosabbat még nem is mondtam. Megkövetelem, hogy a dolgozótársaival a legudvariasabban bánjék! Nem tűröm az udvariatlan, nyers hangot a hivatalban! Akit ilyesmin rajtakapok, azt könyörtelenül kirúgom, hogy a lába se éri a földet! És ez magára is vonatkozik! Megértette? Itt nem sokat ugrálhat, itt úgy fog táncolni, ahogy én fütyülök! Majd még meg fog ismerni engem!

Sajnos, nem ismerhettem meg, mert véletlenül éppen aznap telt be a pohara és kirugták a vállalattól. De azért sokat tanultam tőle.

Gergely Miklós

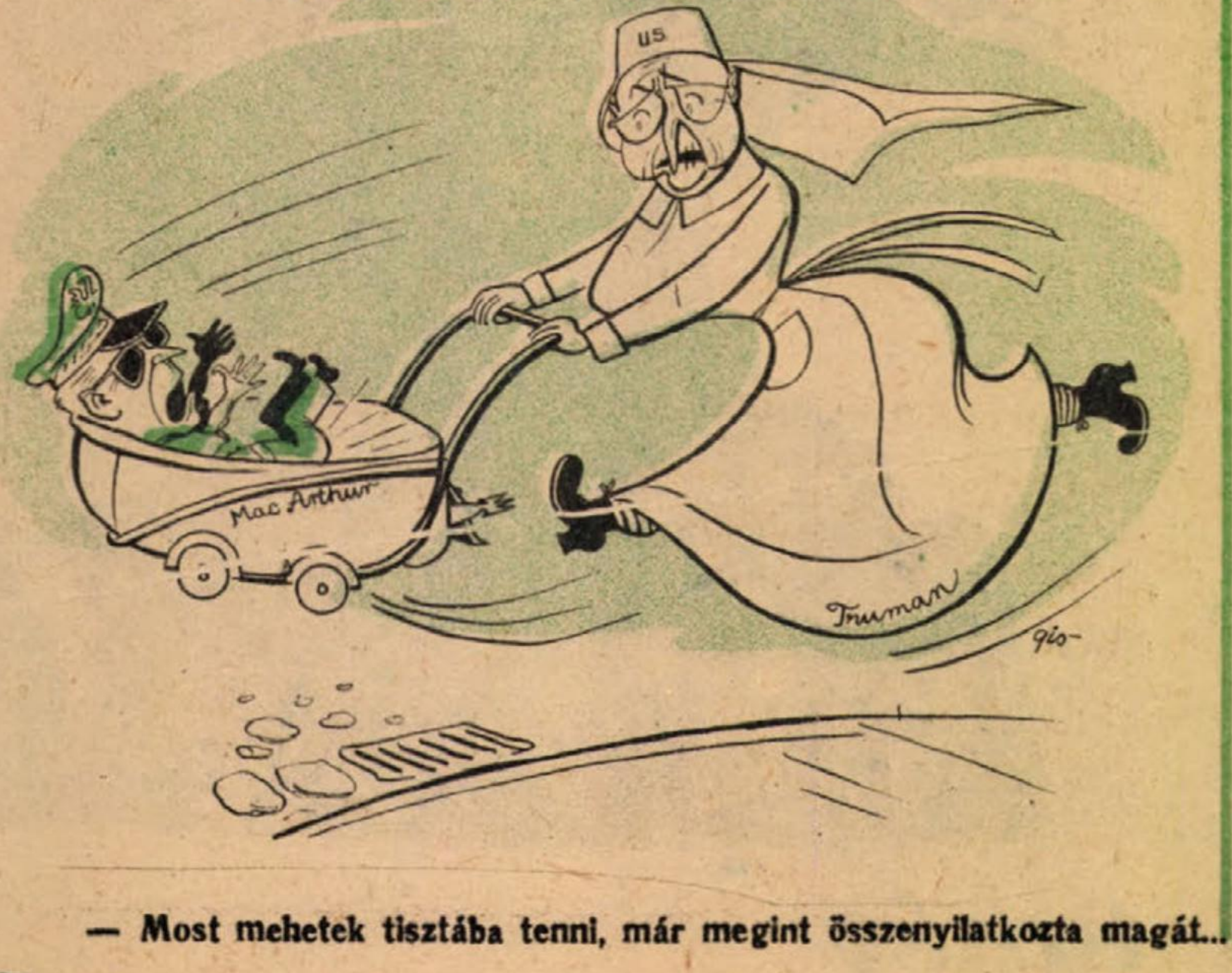

Aminek nem szabadna lennie

Még mindig akadnak egyesek, akik így képzelik el az életszínvonal emelkedését.

ILLETLEN KÖLYÖK

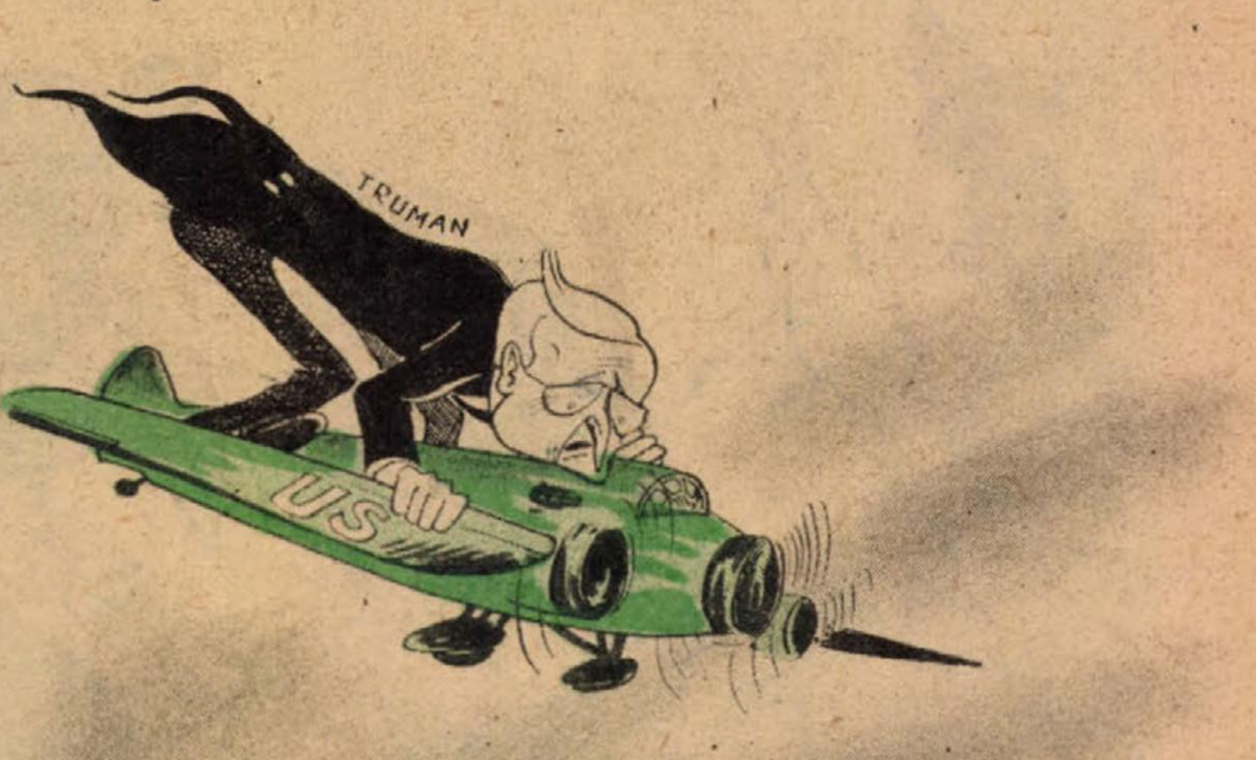
— Most mehetek tisztába tenni, már megint összenyilatkozta magát...

Óvatos amerikai katona

Őrmester: Hé, én nem azt mondtam, hogy így ássátok be magatokat!

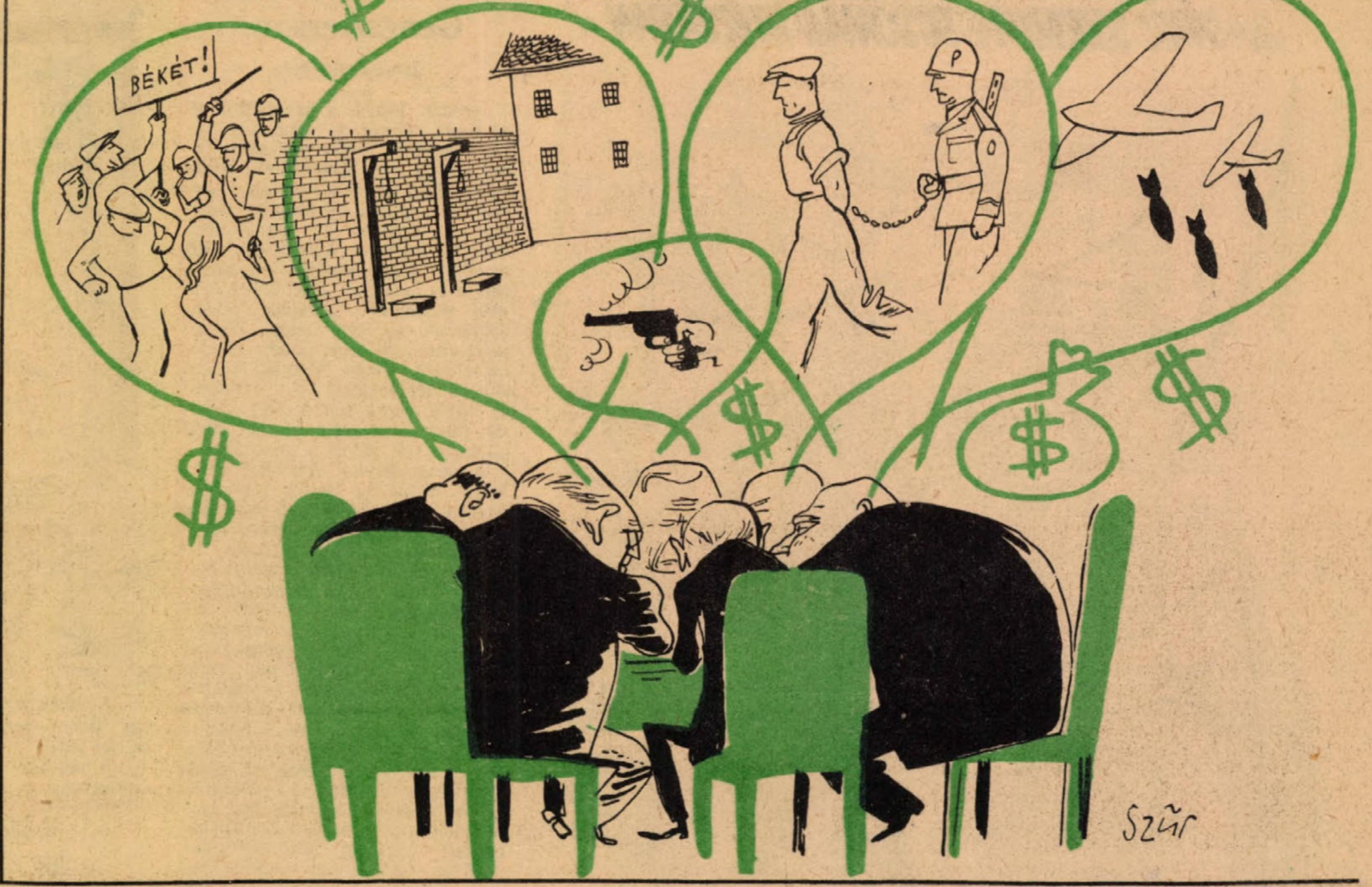
EGY EMBERTELEN EMBER

Truman: Felkészülni édes fiam! Hadicélpont! Nehézbombát kioldani!

TÁRGYAL AZ ÉSZAKATLANTI SZÖVETSÉG

Aki akar, az talál

A munka nemesít, vallja az ismert jelmondat, Kocsondit azonban nem hevítette ez a szép íge s tartózkodott mindentől, mi munkával volt azonos.

Kocsondinak egy eszme fűtötte a lelkét s az, hogy lehajtott fővel kódorgott az utcákon, nem a búskomorság, hanem az eszme hatása volt.

— Nézd, öregem — közölte Kocsondi —, hivatásul tűztem ki magamnak, hogy mindent, amit a pesti sokaság elveszít az utcán, naponta megtaláljam s az így lelt koncból bőségesen éljek.

— Mindennap találok valamit — kérkedett barátom, — de az úgynevezett nagy dolog még nem került utamba. Egy nagy bőröndre gondolok — fejtegette gondolatait és mohón hörpintett a benyovkából, amit az én zsebemben talált pénzből fizetett.

— Igen, egy nagy bőrönd — ismételte, — benne az inka koronaékszerekkel, tíz deka rádiummal, százezer forinttal, na és két csomag gezarollal, mert nem szívesen dobok ki rovarporra pénzt.

— Gondold el — rajongott Kocsondi, — ötven kiló koronaékszer... ccc... — és lelkesen csámcsogott, mert marha fejjel még egy fél decit fizettem neki.

— No, de ki veszít el ilyen bőröndöt? — ellenkeztem félszegen — legfeljebb a Schreiber Tamás, de abban is összemetélt emberi alkatrészek voltak.

— Szamár! — legyintett, — nincs fantáziád. Kirabolják a spanyol kincstárt, a rablóbanda pont erre menekül, itt elzsibbad a kezük a nagy koffer cipelésétől, és eldobják a Gregus- és a Kékgolyó-utca sarkán. Arra megyek, fölveszem és kikacagom őket.

— Na és miből élsz akkor, ha nem találsz semmit? — érdeklődtem tovább.

— Olyan nincs. És különben is dolgozik a feleségem — jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon és már mutatta is a mai szerzeményeket.

— Egy príma, alig használt panamakalap, csak ötven fillér, — árulta el mindjárt a kikiáltási árat is.

— Nem, — szabódtam, — nem, mert a kosztól és a lyukaktól nem láttam a kalapot és a panamát s fizettem Kocsondinak még egy stampedlit, mire ingyen nekem adta, avval, hogy jó lesz cipőtörlőnek, cipőtalpnak, zsebkendőnek, szóval bárminek, ami nem kalap.

— Három borotvapenge, Smart, Danborg és Rotbart, — folytatta a felsorolást, — egy fél pár kalucsni, három darab kétfilléres, egy vadonatúj rajzszeg, egy tízforintos pengőben és még valami kacat, amiről egyesült erővel sem tudtuk megállapítani, hogy micsoda.

— Az anyját, — próbálta lágyan Kocsondi, — és elválás előtt megesketett anyám életére, — hogy nem árulom el életmódját, hivatását, mert ha híre megy a dolognak, egész csapatok fognak munka helyett talált tárgyakból élni.

— Dehogy öregem, ugyan hova gondolsz, — mondtam és távolodva láttam, hogy egy matrónának kínálja megvételre általam eldobott ajándékát, a panamakalapot.

Alig pár nap mulva találkoztam újra a szerencselovaggal, — hát szörnyű, pardon, nem is szörnyű, egyszerűen döbbenet, ahogy kinézett, — szeme alatt sárgáskék monoklik, egyik füle kitépve, arca karmolástól szántott, kimondott csatatér.

— Képzeld, kedves barátom, — tört ki, ahogy meglátott. — Képzeld, mi történt velem?

Erre képzelni kezdtem. Behúztak neki a ligetben? (nem), homlokon rúgta egy ló? (nem) leesett a padlásról? (nem), hát mi? váltam paffá.

— Képzeld, kedves barátom, — óbégatta siránkozva, — megvert a feleségem, illetve megvertük egymást és elzavart a jó pontos heti fizetésétől. Pedig érzem, még pár nap és egy nagy bőröndöt találtam volna az inka koronaékszerekkel...

— Igen-igen, — bólintottam, — de most mi lesz veled? — és féltem, hogy kölcsönkér.

— Semmi öregem, semmi, — felelte magabiztosan, — holnap munkába állok.

— Na és mi lesz az inka koronaékszerekkel? — hűltem el a pálfordulásra.

— Ugyan, öregem, ugyan, azért én hű maradtam önmagamhoz. A Köztisztasági Hivatalnál helyezkedtem el, én fogom üríteni a szemetesládákat és figyeld meg, már az első napon, de legkésőbb a másodikon egy óriási bőröndöt fogok találni, telve az inka koronaékszerekkel...

Nagy S József

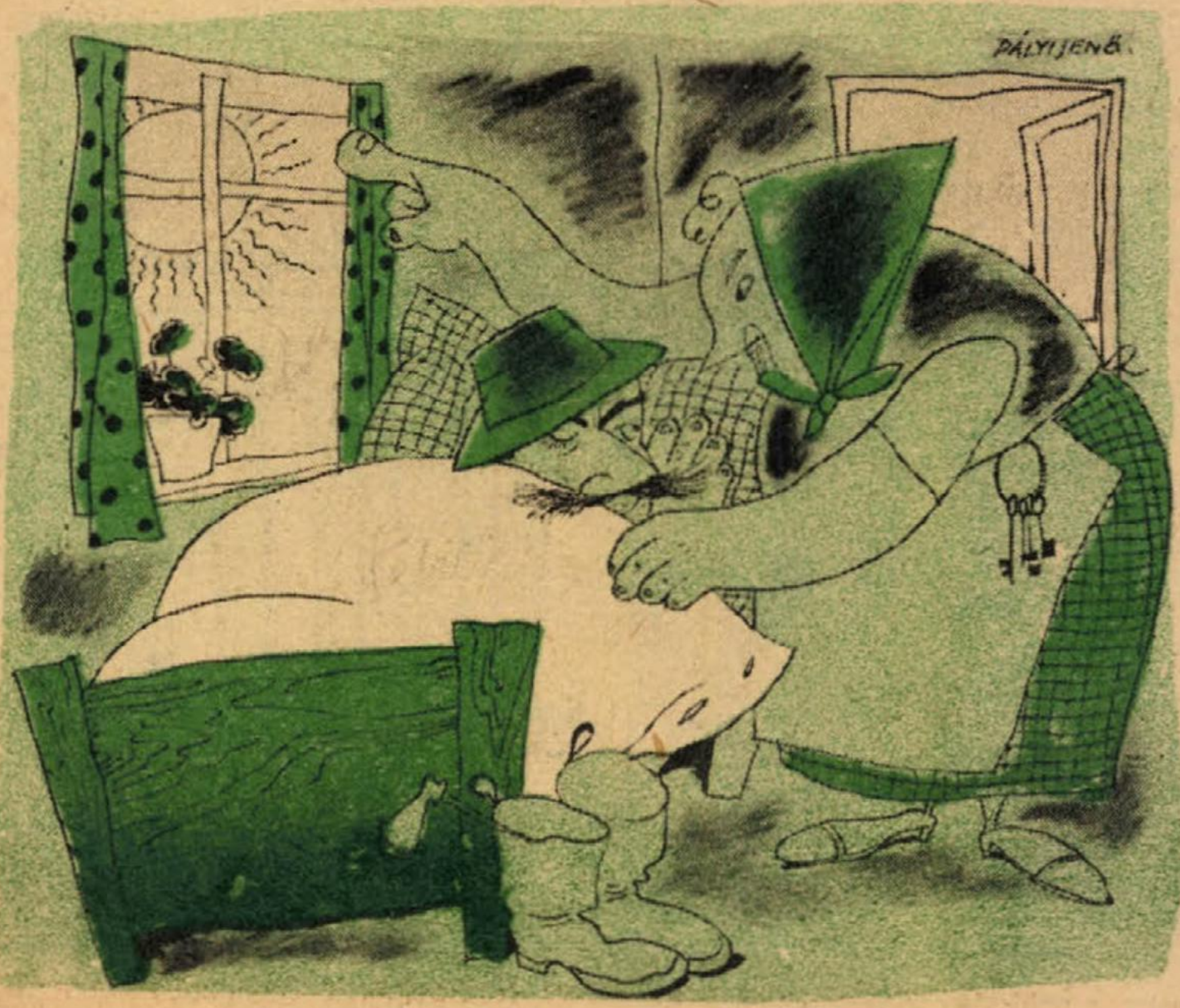
Külpolitikai gyerekszáj

Bevin: Szájfájása van a fiúcskának?
Truman: Fenét! A multkor eljárt a szája! Ez a büntetés!

Nemzetközi szövetkezeti nap

(Szeptember 10-én a termelőszövetkezeti és a földművesszövetkezeti tagság széleskörű bevonásával nemzetközi szövetkezeti nap lesz az egész országban.)

Zsirosné: Kelj fel, a hasadra süt a nap!
Zsiros: De ez ma szövetkezeti nap, ezt átalszom..

KALAP NÉLKÜL

Irta: Szép Ernő

Elborzadok, ha eszembe jut, hogy valaha a legforróbb nyáron is keményingben, kemény inggallérban jártak az emberek.

Ugy-e el se lehet hinni. Én is csak azért hiszem el, mert én is így jártam.

És kérem szövetruhában jártak a kánikulában, mellénnyel. A vászonruhától az urak úgylátszik féltették a tekintélyüket. A gazdagok csináltattak könnyű, drága angol börberrit, mi többiek legfeljebb vékonyabb szövetet viseltünk nyáron, mint télen.

És a hölgyek, szegények, ha a Balatonban fürödni mertek, állig blúzban, bokáikat verő bugyogóban mentek a vízbe.

Hogy egy polgár kalap nélkül menjen az utcára, arról szó se lehetett. Bolondnak nézték volna. Ha már nem bírta a hőséget, legfeljebb a kezében vitte a kalapját.

Magam, mint a szokások rabja, még az idei legkutyább kánikulában se mertem a kalapom otthon hagyni. Attól is féltem, hogy megsértem hűséges kalapomat, ha föl nem teszem.

Csak a mult héten lázadtam fel végre szokásaim ellen, és kalap nélkül mentem az utcára. Majd megbocsát a kalap, és ha nem, az ő baja.

És olyan gyáva lélek vagyok, nyakkendőt is kötöttem egész nyáron. Attól tudjuk, még melegebbje van az embernek. No, de három nap múlva a kalaptalanság után, nekiduráltam magam, nem szereltem föl a nyakkendőt az inggallér alá.

Söt, tegnap már ki is mertem az ingem legfelső gombját gombolni

Itt tartok.

Látok sok felnőtt embert, azt a vékony vászon zakót se veszik fel, a karjukon sétáltatják.

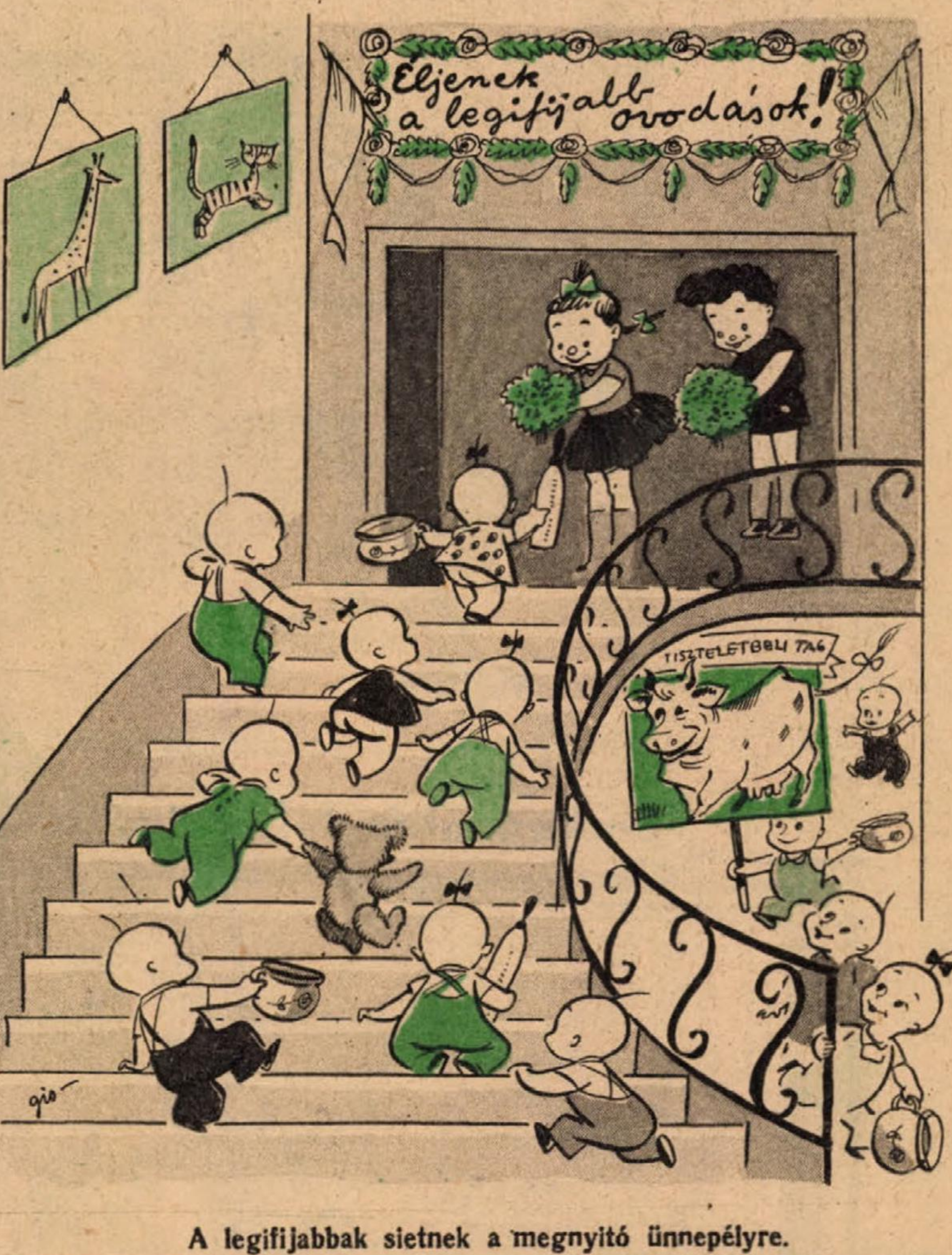
Holnapra, megesküdtem, összeszedem minden férfiasságomat, én is a karomra veszem a zakót.

Igenis kérem, megfiatalodom, újjászületek. Ugy értem, a nyarakra.

Télen vastag télikabátos, nyakbavaló kendős, bélelt kesztyűs, hócipős öreg pasi leszek, nyáron pedig kalaptalan, kabáttalan, nyakkendőtlen, rövid ingujjas, térdigérő nadrágos virgonc ifi, rohanok majd a strandra, zsupsz fejest a trambulinról, dulpa szaltóval, a mélyvízbe!

TANÉVNYITÁS

az iskolákban és az óvodákban

A legifijabbak sietnek a megnyitó ünnepélyre.

MAGYAR SZERETETCSOMAG KOREÁBAN

— Ismered?
— Nem, de egy családhoz tartozunk...

ZÁLOGHÁZBAN

Tito: Kaphatnék erre egy újabb kis kölcsönt?

Ezeken nem lehet segíteni...

— Hallotta? Eltűnt a paradicsomkonzerv!

Gengszterisme

Irta: Bodó Béla

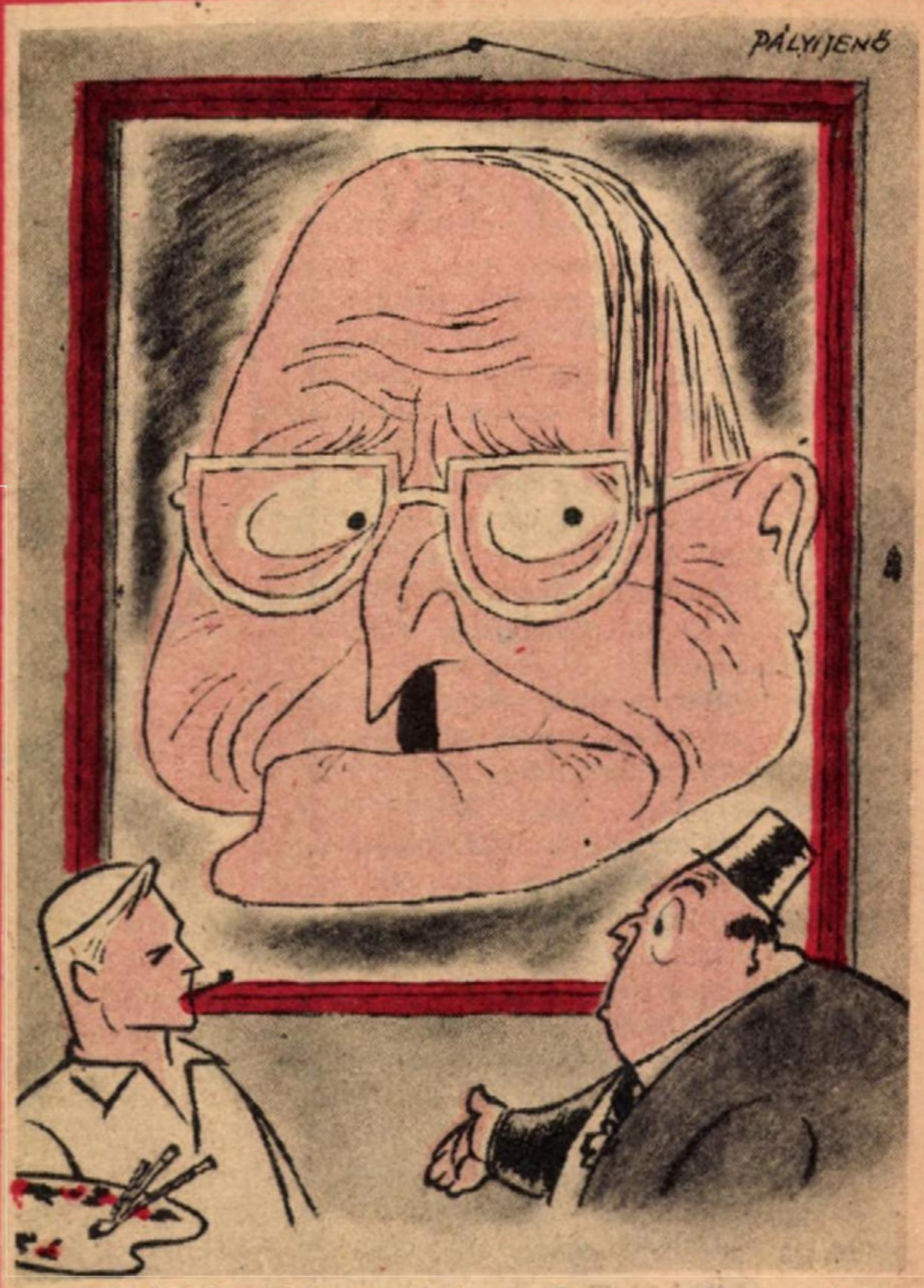
Ferencz József, a szakálláról elnevezett császár és mindenféle király dicstelen uralkodása alatt történt, hogy egy Kecskeméti Győző nevű pénztáros elemelt vagy negyvenezer koronát. Próbálták bottal ütni a nyomát, de persze nem hagyta: kiment Amerikába. Azt mondják, hogy szenátor lett belőle, persze ez nem igaz, mert ehhez nem elég sikkasztani, amerikai állampolgárnak is kell lenni. Persze azért nem kell félni, akadt ott szenátor elég. Maga Amerika hosszú időn át két dologról volt nevezetes: az egyik, hogy felfedezték, a másik (lásd a szenátor címszó alatt) — hogy sok náluk a gengszter.

A gengsztereket Amerika találta ki és valósította meg a gyakorlati életben. Ma már könnyű erről komoly tanulmányt írni, hiszen megszámlálhatatlan holt példa és — detektívregény néven ismert — óriási irodalom áll rendelkezésre. Mégis a felületesen értesült emberek hajlandók arra a feltevésre, hogy csak azok a gengszterek, akiknek golyóálló autójuk, hangfogós revolverük van és akiknek haslövéssel egybekötött elsőoldalas bankrablása után előre köszön a rendőrfőnök és a főügyész. Általában az elmaradt emberek azt hiszik, hogy ez a dallamos szó valamiféle bűnözőt jelent. Közölnöm kell rögtön, hogy ez nem áll. Amerikában bűnöző, mégpedig közönséges bűnöző az, aki leüt egy embert, mert éhes. Elvetemült bűnöző az a néger, aki szitává lyukasztása előtt ránéz egy fehér lányra. Megrögzött bűnöző az, aki a fegyvergyártás szép haszna ellen irányuló békéről, vagy a monopóliumok kisajátításáról beszél. Gengszter ezzel szemben az, aki — tekintet nélkül a meggyilkoltak számára — és nemére — a társadalomcsökkentési eljárással sokat keres. Aki pedig sokat keres, az tiszteletreméltó ember. Műfajra nézve megkülönböztetünk féllegális gengsztereket, úgymint gyermekrablókat, hasfelmetszőket, bűnbarlangtulajdonosokat, aszerint, kit mire vesz hajlama és veleszületett tehetsége. Még nagyobb tiszteletben állnak a legális gengszterek, akiket vasútkirályoknak, robbanóanyagfejedelmeknek, tröszturalkodóknak neveznek.

A dolgozó nép lelkes utálatától övezett főgengszterek most mulatságos dolgot eszeltek ki vaskos pénzszekrényeik szórakoztatására. Párezer anyának arra a sürgető kérdésére, hogy milyen is az, amikor fiatal fiúk meghal, uniformisba öltöztették a szóbanforgó anyák fiait és elküldték Koreába, ahol egy részük már alkalmat adott a kérdés tisztázására. Mint ismeretes, a gengszterizmus történetét egy önhibáján kívül korán elhúnyt Hitler nevű egészen kiváló gazember kezdte írni, aki azt hitte, hogy csak ki kell irtani néhány százmillió embert és a megmaradtak rögtön megveszik a Mein Kampfot. Most már tudjuk, hogy ő mégis csak kezdő volt. Itt vannak az igaziak, a rátermettek és micsoda apparátus! Kolorádóbogár, bacilluslaboratóriumok, pestisbomba, tífuszrakéta, atombomba. Sokan vannak a teljesen értelmetlen emberek, akik nem tudják felfogni, hogy milyen egyszerű az egész. Ők meghalnak és trösztgengszterek ezen keresnek. A koreaiak sem értik úgylátszik a dolgot, pedig milyen jó üzlet! Nyilvánvaló: Ázsia népei nem értenek az üzlethez. Sőt, Ezek a koreaiak formálisan kitessékelik onnan a gengszterek küldötteit. Hiába, nincs érzékük az amerikai életforma és gengszterkultúra iránt. Nem fűti őket az ambíció, hogy életük dollárokra átszámítva szerepeljen a monopóliumok főkönyvében.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.
Felelős kiadó: GOLÁCS ERNŐ
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

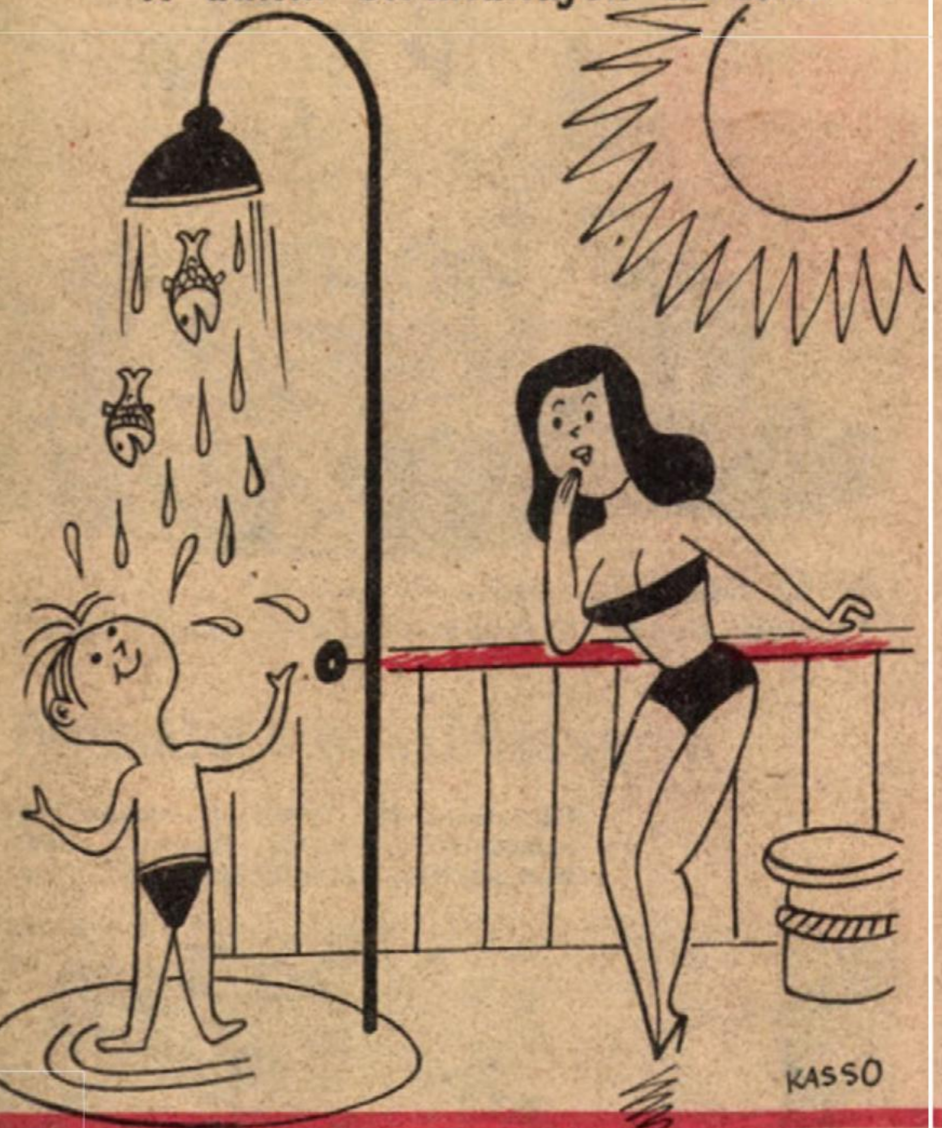
A tőkés: Ezt nem értem! Én egy Trumant és egy Hitlert rendeltem önnél, az pedig tudomásom szerint kettő!
A művész: Tévedni tetszik, az én tudomásom szerint egy.

Különleges matematika egy budai számolócédulán

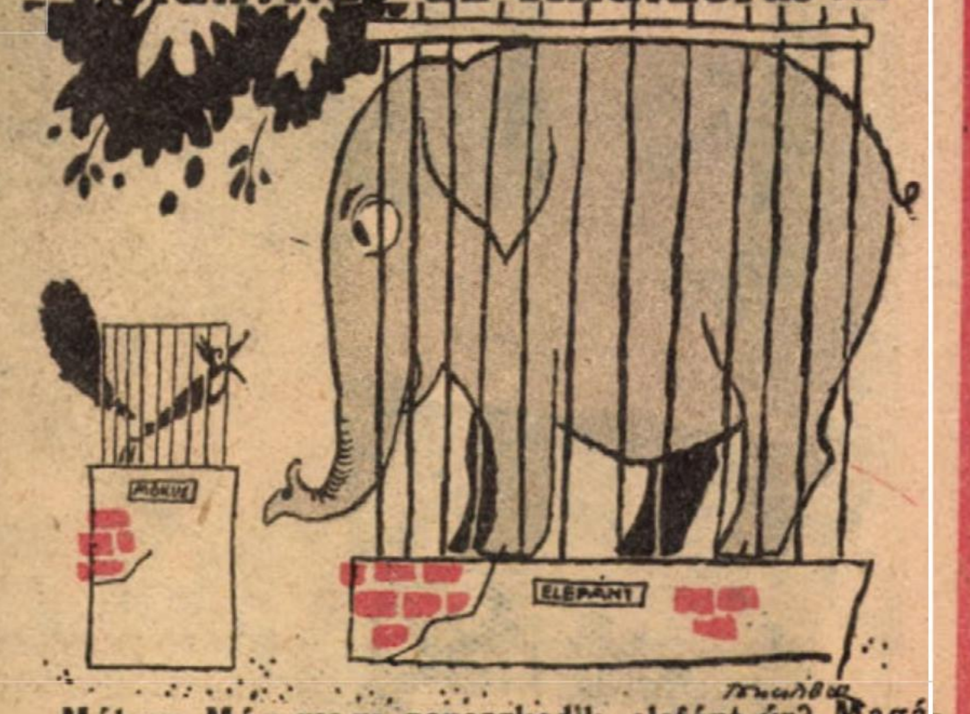

— Mondja szaktárs, volt maga már a Matematikai Kongresszuson?
— Még nem voltam kérem.
— Kár! Menjen el mielőbb, mert ez az újszerű számtani tétel, amelyet ön állított fel, miszerint 7 meg 5 az 19, biztosan nagy meglepetésként hat majd a matematikusokra!

A dunai strandhajón történt

Relativitás az Állatkertben

Mókus: Még maga panaszkodik, elefánt úr? Magának legalább jó nagy ketrece van...

MR. SMITH jelentkezik

(Szín: Az önkénteseket toborzó iroda New Yorkban.)

1. TOBORZÓTISZT (a körmét piszkálja).

2. TOBORZÓTISZT (a fogát piszkálja).

3. TOBORZÓTISZT (az orrát piszkálja).

1. TOBORZÓTISZT: Hányan jelentkeztek már máma?

2. TOBORZÓTISZT (számol): Well ... Az annyi mint ... Ha mindenkit beleszámítok, akkor senki.

SMITH (belép, köhög): Ez az önkénteseket Toborzó Iroda?

1. TOBORZÓTISZT (meglepetten, felvillanyozva): Ez.

SMITH (bizalmatlanul): Úgy értem, hogy itt lehet jelentkezni önkéntesnek?

1. TOBORZÓTISZT (boldogan): Itt kérem.

SMITH: És mondja kérem ... Sokan jelentkeznek?

1. TOBORZÓTISZT: Hát, hogy őszinte legyek, nem nagyon.

SMITH: Szóval, maguk csak ülnek itt egész nap és nem jön senki?

1. TOBORZÓTISZT: Nem olyan veszélyes. Olvasgatunk, pipázunk, eltelik az idő.

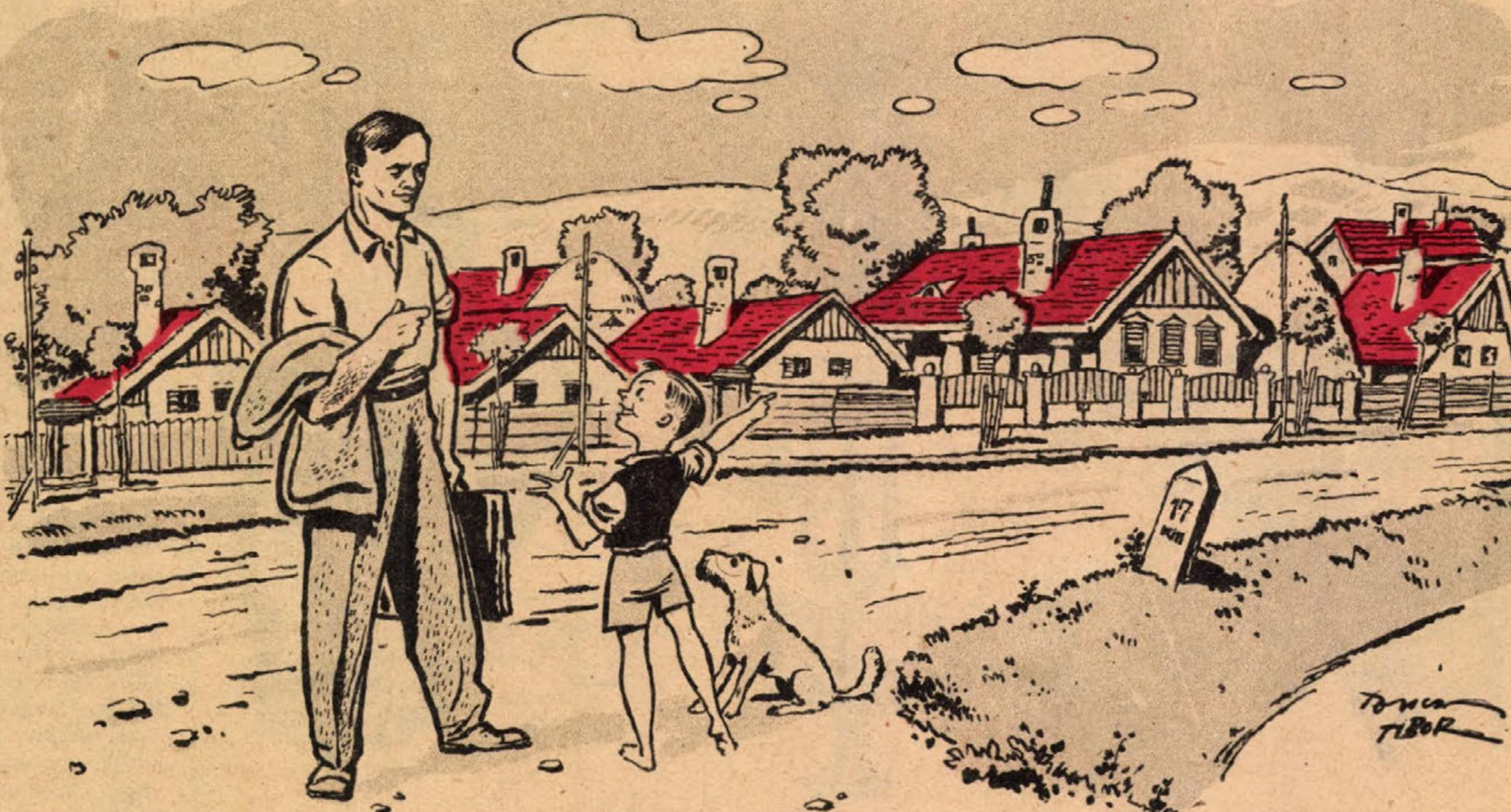
SMITH: Hát ha ez így van, akkor én jelentkezem!

1., 2., 3. TOBORZÓTISZT (egyszerre): Hip, hip, hurrá! Meg vagyunk mentve! Jöjjön, bemutatjuk Achesonnak! Bemutatjuk az elnöknek! Mindenkinek bemutatjuk!

2. TOBORZÓTISZT (ír): Mondja be a nevét és hogy mikor óhajt indulni Koreába.

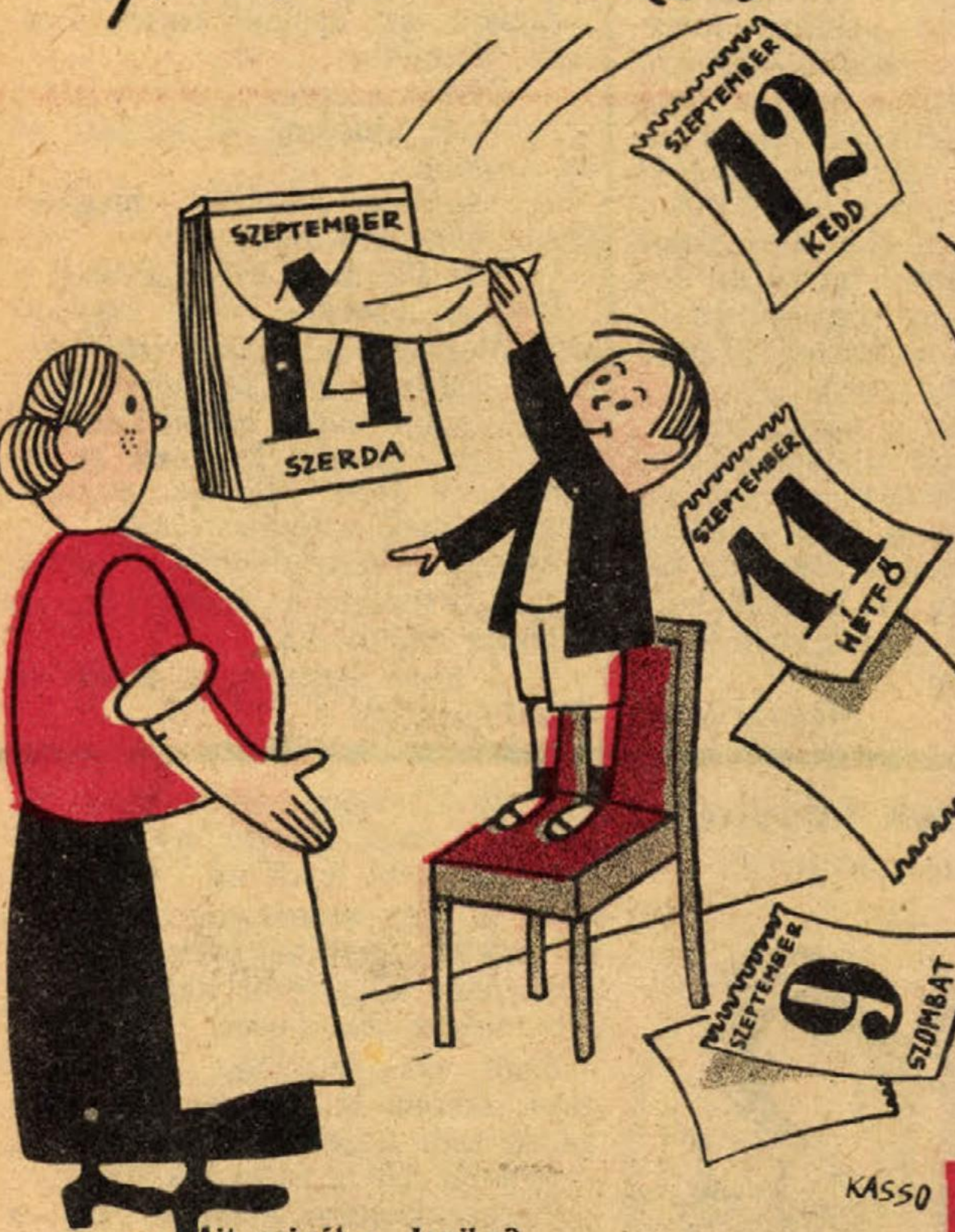
SMITH (felháborodva): Ki beszél itt Kóreáról? Az irodába jelentkezem toborzótisztnek!

Ettől a falutól tanulni lehet!

— Mondd csak kisfiam, hol találhatok ebben a faluban egy csoporttagot?
— Tetszik látni ott azt a házat?
— Látom.
— Hát az az egyetlen, amelyikben nem tetszik találni.

A kis türelmetlen

— Mit csinálsz, Janika?
— Tizennegyedikén lesz a Tervkölcsön első sorsolása. És én már nem győzöm kivárni.

Ők is felajánlanak!

Túlzás lenne azt állítani, hogy az amerikai imperialisták nem tanulékonyak. Nagyon megtetszett nekik, hogy a demokratikus országokban munkafelajánlásokkal ünnepelnek.

Ezt a módszert már ők is alkalmazzák.

Amikor a General Motors vezérigazgatósága meghallotta, hogy Koreában újabb 5 kórházat pusztítottak el az amerikai repülők, a nagyszerű hír tiszteletére 2000 munkást bocsátott el.

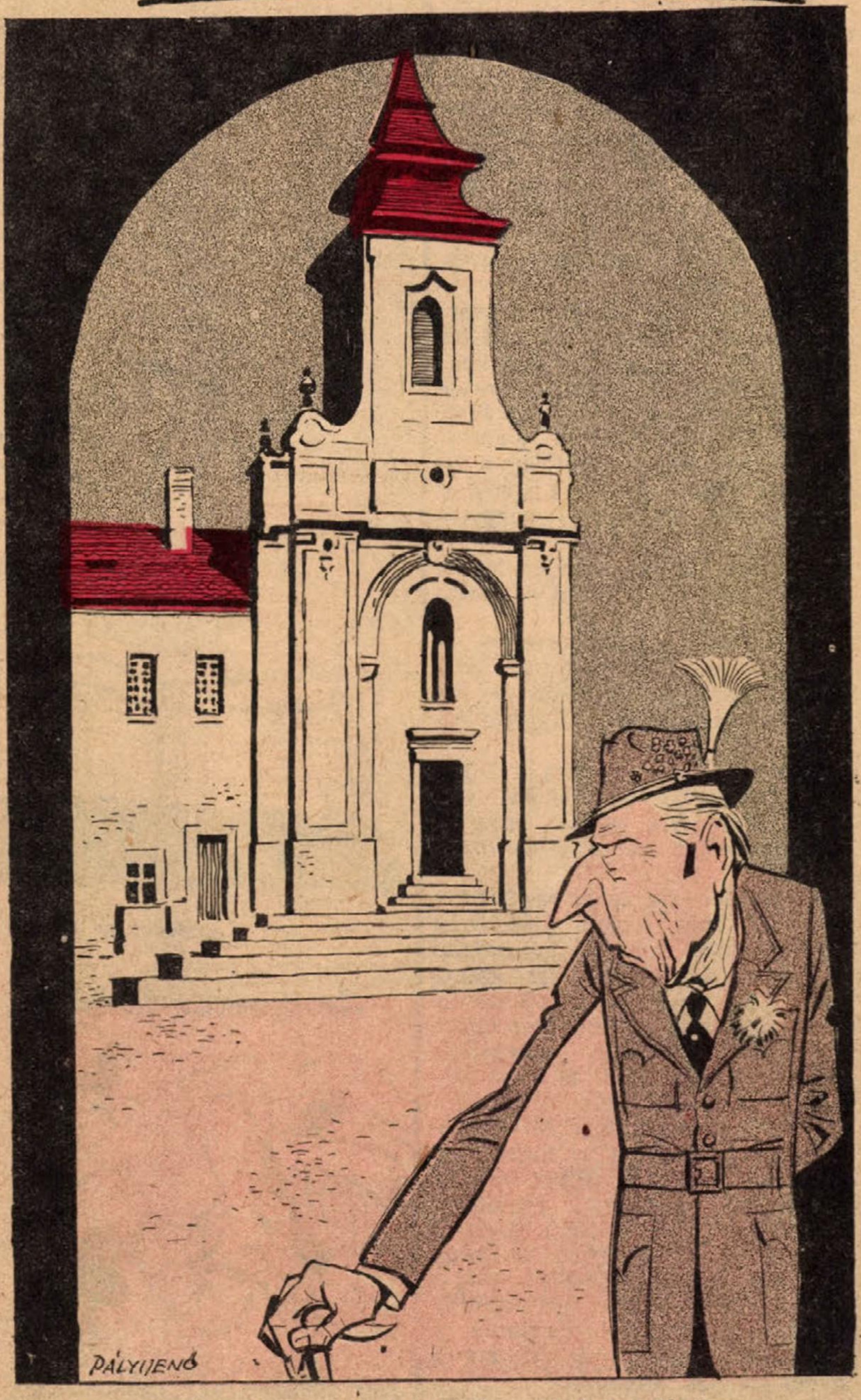
Li-Szin-Manék legújabb tömegkivégzésének tiszteletére a Standard Oil elhatározta, hogy 5 százalékkal emeli a nyereséget és 7 százalékkal csökkenti a munkások bérét.

Amikor a Wall Streeten megtudták, hogy a koreai néphadsereg újabb tíz kilométert nyomult előre, a felháborodott alkuszok elhatározták, hogy részvényjegyzéssel válaszolnak a demokratáknak.

Amikor nyilvánosságra jutott, hogy az amerikai munkanélküliek száma elérte a tizennégymilliót, vagyis az előírt mennyiség 124%-át, a Ku Klux Klan elhatározta, hogy a következő hónapban tízzel emeli a meglincselendő négerek számát.

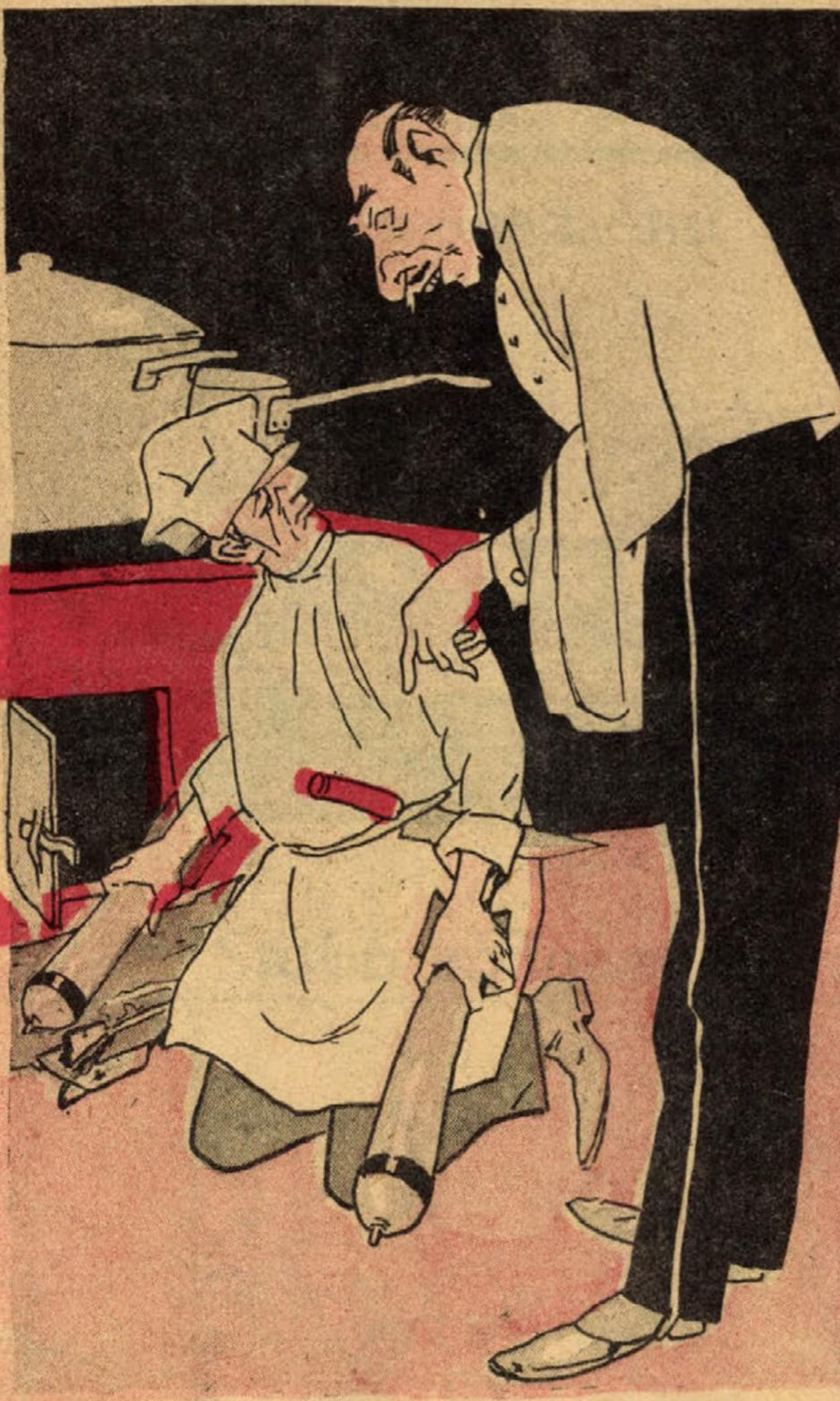
Ha majd az amerikai orvtámadókat a tengerbe szorítják Koreában, reméljük, hogy ennek tiszteletére Truman csökkenti a selejtet, vagyis öngyikos lesz.

A megegyezés után

Reakczy Jóska: Már templomba se érdemes járni ...

Imperialista konyha

Acheson: Csak élessze a tüzet szorgalmasan, kedves MacArthur, fel akarjuk melegíteni a hidegháborút.

(Krokodil, Moszkva)

NYILATKOZATMINTA

AMERIKAI TÁBORNOKOK RÉSZÉRE

MacArthur amerikai tábornok több nyilatkozatban kifecsegte az amerikai imperialisták hódító terveit, majd több nyilatkozatban visszaszívta a több nyilatkozatot. Az amerikai tábornokok munkáját megkönnyítendő, alant közlünk egy kis nyilatkozatmintát amerikai tábornokok számára:

— Európa, Ázsia, Amerika, Afrika és Ausztrália a mi életterünk, mert ezek a földrészek földrajzi helyzetüknél fogva jól használhatók repülőgépanyahajóként az USA számára. Pekinget meg kellene szállnunk humanisztikus okokból, ugyanis onnan jól bombázható Sanghai, viszont Sanghait azért kellene megszállnunk, mert onnan jól bombázható Peking. Ismerve katonáink hősiességét, bízvást kijelenthetem, hogyha a kínai Néphadsereg nem volna, kielégíthetnénk ezeket a minimális igényeinket. Budapestet csupán azért szeretnénk megszállni, mert onnan jól bombázható Budakeszi. Más kívánságunk egyelőre nincs.

És mit mondjon másnap?

— Tegnapi nyilatkozatomat kissé módosítanom kell, bizonyos stiláris szempontokból. A valóság az, hogy amerikai csapatok még Amerikában sincsenek, Amerika nem agresszív, én nem vagyok tábornok, pű, pű, nem ér a nevem.

Egy amerikai földrajztudós találmánya

— Athelyeztem a szélességi fokokat, uraim, és ezzel elértem, hogy visszanyomtuk az észak-koreaiakat a 38-ik szélességi fok fölé.

(Vie Nuove, Róma)

Királyok és az ő szociáldemokratáik

— Most pedig uraim, köszönjük meg egymásnak, hogy létezünk...

Szobrok, ha nem találkoznak

Lincoln: Én pedig ugyanazért jöttem ide...

Le a bürokráciával!

Egy ceruza kalandos útja

A Rákosi Mátyás Művek kerékpárgyárában lendületes munkaverseny folyik. Százezrével kerülnek ki a munkagépek alól a termelt munkadarabok. Van azonban még hiba is s a következőkben végigkalauzoljuk az olvasót egy ceruza megszerzésének rettenetes, szörnyűséges útján.

Egy munkaellenőrnek ceruzára van szüksége. Bemegy az irodába, jelentkezik a rezsifelelősnél és közli erre vonatkozó kívánságát. A rezsifelelős megállapítja, hogy az illető egyén ceruzahasználatra jogosult. S a megállapítást követőleg a levelezőkönyvben szabályos igénylést ír az irattár részére. (Egynegyedóra.)

A kifutó felviszi az igénylést a messze fekvő irattárba. (Oda-vissza félóra.)

Az irattári tisztviselő kikeresi az illető névre szóló kartonját, szabályszerűen adminisztrálja és felvezeti rá az igénylést. (Egynegyedóra.)

Ezután a kifutó lehozza a kiállított kartont és az illetővel aláiratja, majd újra felviszi, hogy az illetékes helyen leadja. (Oda-vissza félóra.)

Tekintettel arra, hogy egy-két éve az illető már kapott valamilyen nyomógombos ceruzát, az irattári tisztviselő sztornirozza az igénylést, mert csak csere adható ki. Erre izgalmas telefónbeszélgetés következik, melyben meggyőzik egymást az igazukról és a sztornirozás helytelenségéről. (Félóra.)

Erre a kartonra újra rá kell vezetni az igénylést s a fentiek újra lejátszódnak elölről. (Plusz kétóra.)

Ekkor az irattárnak értesíteni kell a könyvelést, annak a bérelszámolást, annak a pénztárat, hogy az illető fizetését terheljék meg a ceruza árával, azaz 6.04 forinttal (Ujabb másfélóra.) Ezekután a kifutó újra felmegy és lehozza a nyomógombos ceruzát.

Ünnepélyes pillanat következik, a körülállók szinte könnyekig meghatódnak. Alig kétheti utánjárás és alig öt-hatórai munkaidő kimerítésével az illető megkapta a 6 forint értékű ceruzát. Érdemes is volt könnyekig meghatódni, hiszen a ceruza már nem hat forintot ér, hanem a ceruza árába be kell számítanunk a rezsifelelős, a kifutó, az irattári tisztviselő, a könyvelő, a bérelszámoló, a pénztáros ráfordított idejét is, amely összesen hat óra. Tehát óránként 21 forint rezsiköltséget számítva, 126 forintot tesz ki az egész cécó.

Ez idő alatt a gépek lankadatlanul dolgoztak, százezrével ontották a munkadarabokat. A mult ilyen és hasonló csenevész foszlányai meggyőznek bennünket arról, hogy ki kell irtani a bürokrácia utolsó maradványait is és rendíthetetlenül haladnunk kell a szocializmus felé vezető úton.

Lengváry Ernő
Budapest, VI., Lázár-u. 10.

Gengszter-induló

Egy elnököm, egy kabátom,
Ez az egész ingóságom,
Hurrá!
Az elnököm bősz fasiszta,
Franco szerint szobatiszta,
Hurrá!
Én sem vagyok gyáva gyerek,
Álmomban is négert verek,
Hurrá!
Hála neked Truman tata,
Koreában dúl a csata,
Hurrá!
De nem úgy dúl, ahogy hittük,
Maszlagodat jól bevettük,
Hurrá!
Ez a kancsal Li Szin-Manó,
A legnagyobb világcsaló,
Hurrá!
Ő is szalad, mi is futunk,
Míg a pokolba nem jutunk,
Hurrá!
Fojtott volna meg a bába,
Nem lennék ma Koreába,
Hurrá!
Isten veled egy kabátom,
Én már Trumant sose látom,
Hurrá! Hurrá! Hurrá!

(Bernát)

Kultúrfront

Helyreigazító nyilatkozat

„Felkérjük...” címmel a Magyar Nemzet egyik multheti számában Sztrókay Kálmán c. természettudós tollából nyelvészkedő cikk jelent meg, amely alkalmas arra, hogy megzavarja és bizonytalanságba döntse ismerőseimet. Mindig örülök, ha ápolnak, gondoznak, ha bajaimat gyógyítják, de nem szeretem, ha kontárok kezére kerülök. Ezért említett cikkre a következő helyreigazító nyilatkozatot kívánom tenni:

1. A „felkérjük” szó, mint az néhai gyámom, Balassa József kitűnő könyvében is megtalálható, már a XVIII. században is megbecsült részem volt. Valótlan tehát a cikkírónak az az állítása, hogy ilyen szavam nekem nincs.

2. Sz. K. azt állítja, hogy a „szíveskedni” szó szabálytalan képzés szülöttje és nincs értelme. Szerinte a -kodik, -kedik, -ködik igeképző csak névszókhoz illeszthető, de melléknévhez semmiképpen sem lehet hozzáragasztani, mert nem jöhet ki belőle értelmes ige. Ez az állítás vakmerő rágalom. Hogy csak néhány példát említsek: ügyeskedik, ravaszkodik, illetlenkedik, vagy (minden célzás nélkül) hülyéskedik, — mind olyan szavak, amelyeket melléknévből képeztem Sz. K. törvényének ellenére is. De sőt. Nemcsak névszóból és melléknévből, hanem igéből is képeztem egyet-kettőt, mint például: marakodik, törekedik, epekedik, árulkodik.

3. Sz. K. azt állítja, hogy a „megjelenni” ige feltétlenül valami váratlan, hirtelen eseményt fejez ki. A magam ismeretében ki kell jelentenem, hogy ez megint csak koholmány. A megjelenni igével én sem váratlanságot, sem meglepetést kifejezni sohasem kívántam. (Tanum rá ugyancsak Balassa.)

Tehát: *felkérem* a Ludas Matyit, hogy helyreigazító nyilatkozatomat közölni *szíveskedjék* s remélem, hogy nyilatkozatom már a következő számban *megjelenik*. Sztrókay Kálmánnak pedig azt üzenem, hogy jobban kösse fel a szakértelmét, ha belém akar kötni.

Magyar Nyelv

Frucsák Ede a Nagykörút és Rákóczi-út kereszteződésénél nem várta meg, amíg a 6-os a Nemzeti elé ér, hanem már az Emkénél leugrott. Elcsúszott és a karját törte.

Bevitték a Rókusba, ahol könyörögni kezdett:

— Nagyon kérem, gyorsan operáljanak.

— Biztosan fél, hogy komplikáció áll be, — súgta az egyik sebész a másiknak.

Frucsák kívánsága teljesült gyorsan megoperálták és gipszbe tették a karját.

— Még három napig itt marad, — mondta az egyik orvos, — azután hazamehet. Nagy szerencséje volt, hogy nem kellett a karját amputálni.

Frucsák épen maradt kezével megfogta az orvos karját:

— Kérem szépen...

— No, no — intette le az orvos — nem kell hálálkodni, csak a kötelességünket teljesítettük.

— Kérem, én nem hálálkodni akarok csak azt szeretném tudni, hogy mikor hoztak be.

— Fél órája...

Amikor az ápolónő bejött, Frucsák odaintette

— Kérem szépen...

— Most aludjon! — kiáltott rá az ápolónő.

— Csak azt akartam megkérdezni, hány óra van.

— Tíz! De most aztán aludni!

Frucsák azonban nem fogadott szót. Megkérte a mellette fekvő beteget, segítsen neki felöltözni. Amikor elkészült, búcsú nélkül kirohant a kórterem ajtaján. Lesietett az utcára és a 44-es villamos megállójához szaladt a Nemzeti elé.

Amikor odaért, elővette villamosjegyét, felnézett a villanyórára és dühösen kiáltott fel:

— A fene egye meg, lejárt az átszállójegyem...

Kis emberek közelről

Lipót belga „király”.

König Lipót üzleti pályafutása hallatlanul érdekes és színes. Előbb a berlini Hitler & Göring cégnek volt a brüsszeli képviselője. Ezután rövid időre visszavonult az üzlettől, majd átvette a Truman-cég belgiumi fiókjának vezetését. Most a fiára szándékozik átiratni az üzletet, mert véleménye szerint a fia már elég érett ahhoz, hogy tönkretegye Belgiumot.

Lipót, noha bíborban született, nem szereti a ceremóniákat. Ha valaki nem tetszik neki, azt minden ceremónia nélkül meggyilkoltatja.

Népszerűségére jellemző, hogy a legkülönbözőbb foglalkozású emberek kedvence volt. Egyformán rajongott érte az amerikai elnök, a spanyol caudillo, az olasz duce és a német führer.

Egyszerű, becsületes gondolkozására jellemző ez a kijelentése:

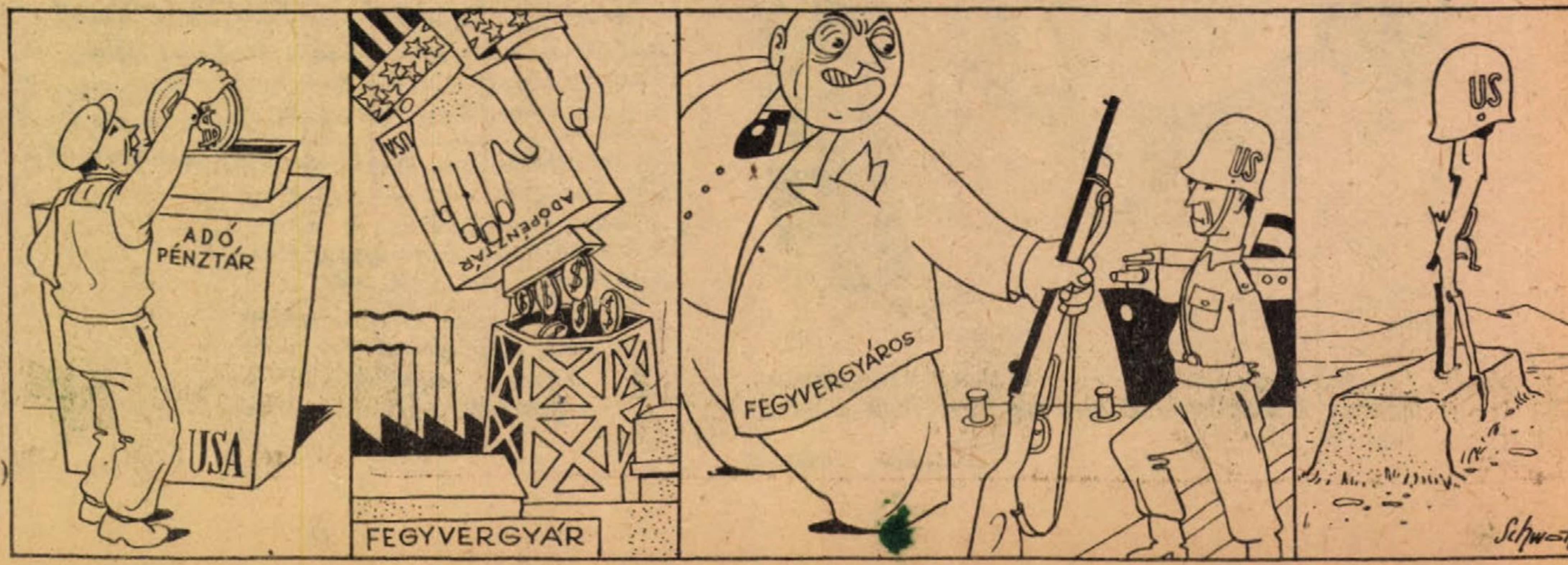
— Átadom a fiamnak a trónt. Én már öreg vagyok, alattvalóim kenyerének javát már megettem...

Truman legújabb intézkedése

— Miért rohan ez a vonat visszafelé?
— Mert átvette az amerikai hadsereg.

Miért fizet az amerikai munkás adót?

Fasor?

Mikor én eltávoztam Magyarországról, (1920 januárjában), akkor még Fasornak hívták a Fasort, amelyet 6 éves koromban ismertem meg, amikor a bátyáim ott — a Fasorban — bevittek egy kertbe, virágot szedni. Aztán „Jön a Kertész!" kiáltással átvetették magukat a kerítésen s engem, reszkető pibecet, otthagytak, virággal a kezemben, a Kertész bosszújának áldozatául. Meg kell mondanom, hogy a Kertész nem bántott, mert őszintén vázoltam neki a helyzetet:

— Na de mi lesz belőled, ha a bátyáid így nevelnek? — kérdezte s kicsit meghúzta a fülemet.

Hát, istenem, mi lett belőlem? Ez lett belőlem, de a Fasorból Vilma királynő-útja lett.

Erről a következőket olvasom a Révai Nagy Lexikonának 19. kötetében:

„Vilma, Heléna, Paulina, Mária, Németalföld királynője, III. Vilmos németalföldi király leánya, annak második házasságából (no de kivel, te? hát:) Emma waldecki hercegnővel; szül. Hágában 1880 aug. 31. Atyjának halála után 1890 nov. 23. lépett trónra s 1898 aug. 31-ig anyjának gyámsága alatt volt. 1901 febr. 8. ment nőül Henrik mecklenburg-schwerini herceghez (az ki, te? hát:), II. Frigyes Ferenc nagyherceg legifjabb fiához (l. Henrik, 38). E házasságból született Juliána trónörökösnő (1909 ápr. 30)."

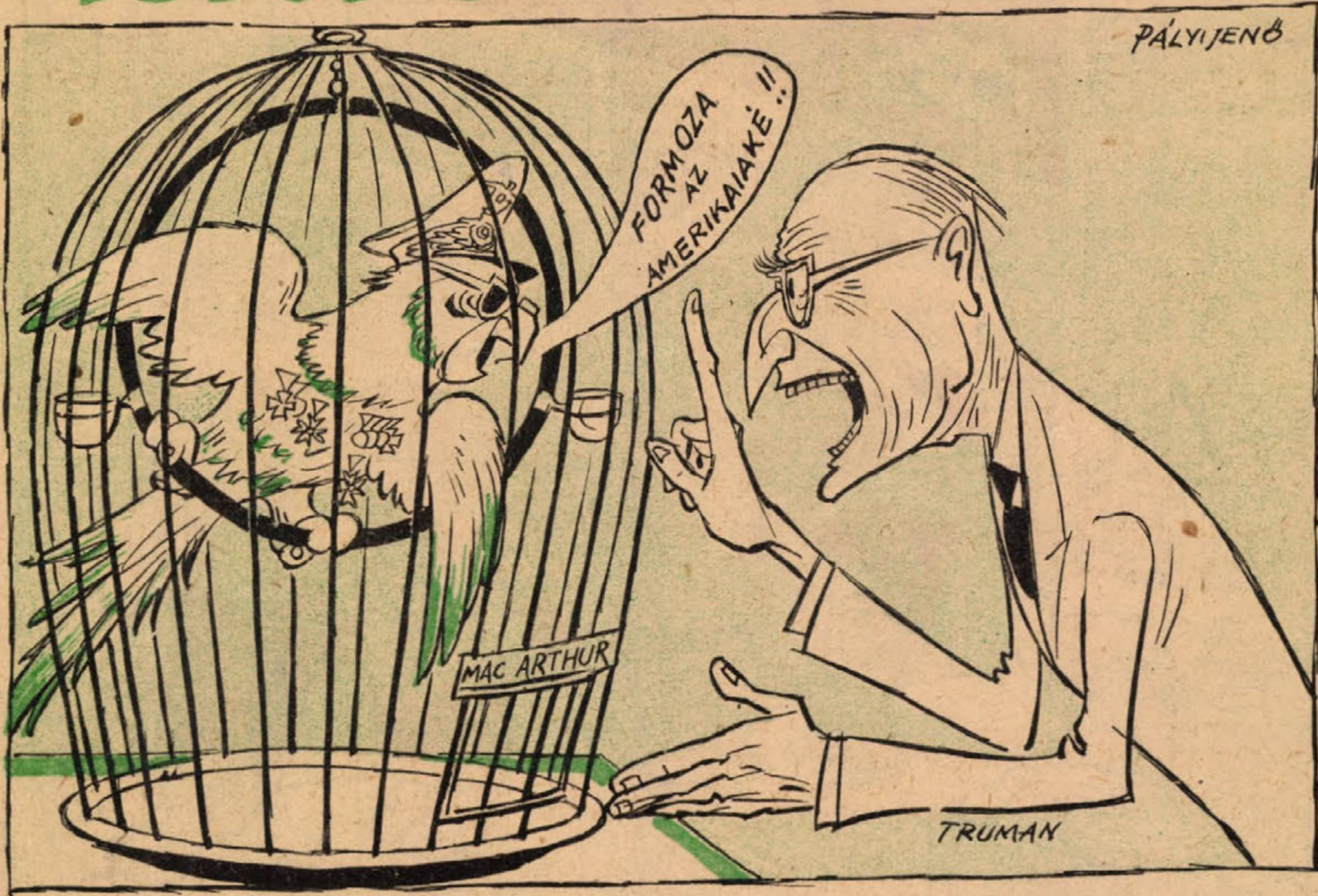
Hát ez gyönyörű. De ezért még nem kell a Fasort Vilma királynő-útjának nevezni. Ám van ez tovább is a Lexikonban:

„Magyarországgal szemben a háború után tanusított nemes jótékonyságáért, midőn különösen a szegény gyermekek élelmezéséről és holland családoknál való elhelyezéséről gondoskodó intézményeket támogatta, hálából Budapest főváros a Városligeti Fasort az ő nevéről nevezte el Vilma királynő-útnak."

Ebből azt következtetem, hogy nem a királynő, hanem holland intézmények támogatták a szegény magyar gyerekeket s miután mi mégis köztársaság vagyunk, nevezzük a Fasort talán Holland-fasornak vagy Holland Intézmények-útjának, de távolítsuk el Vilma királynőt városligeti trónjáról. Bizonyisten nem érdemes a koros hölgy talpát nyalni: helyette már Juliána uralkodik s viseli a gyarmatháborút, amelynek itt-ott — mondják — szegénygyerekek is áldozatul esnek. Ezt nem rovom föl Vilmának, de a Fasort mégis el akarom venni tőle.

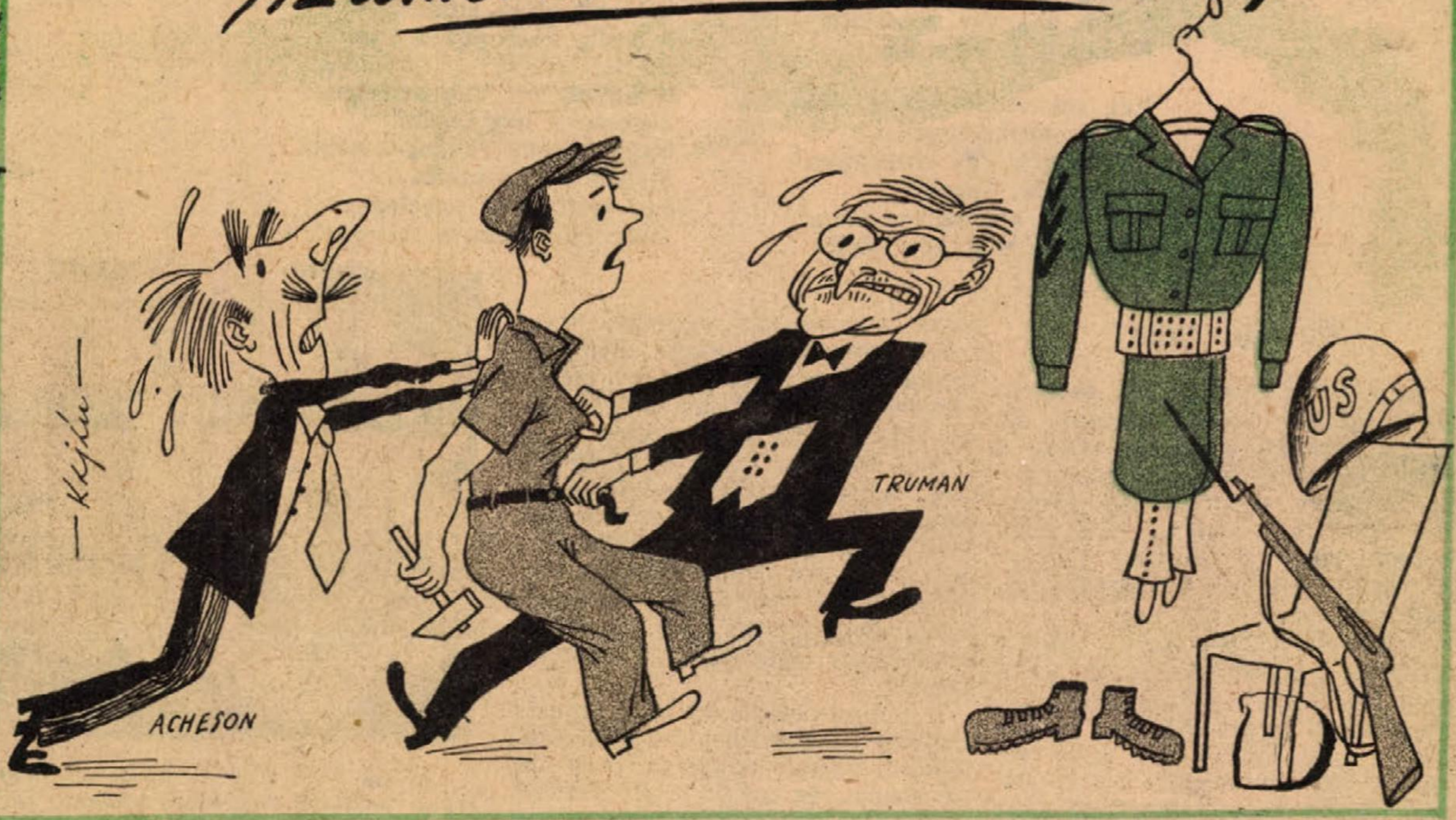
Gábor Andor

EBBŐL BAJ LESZ, LÓRI!

Truman: Kirúglak, ha mindig kifecseged, amit én mondok!

Az amerikai Kényszerzubbony

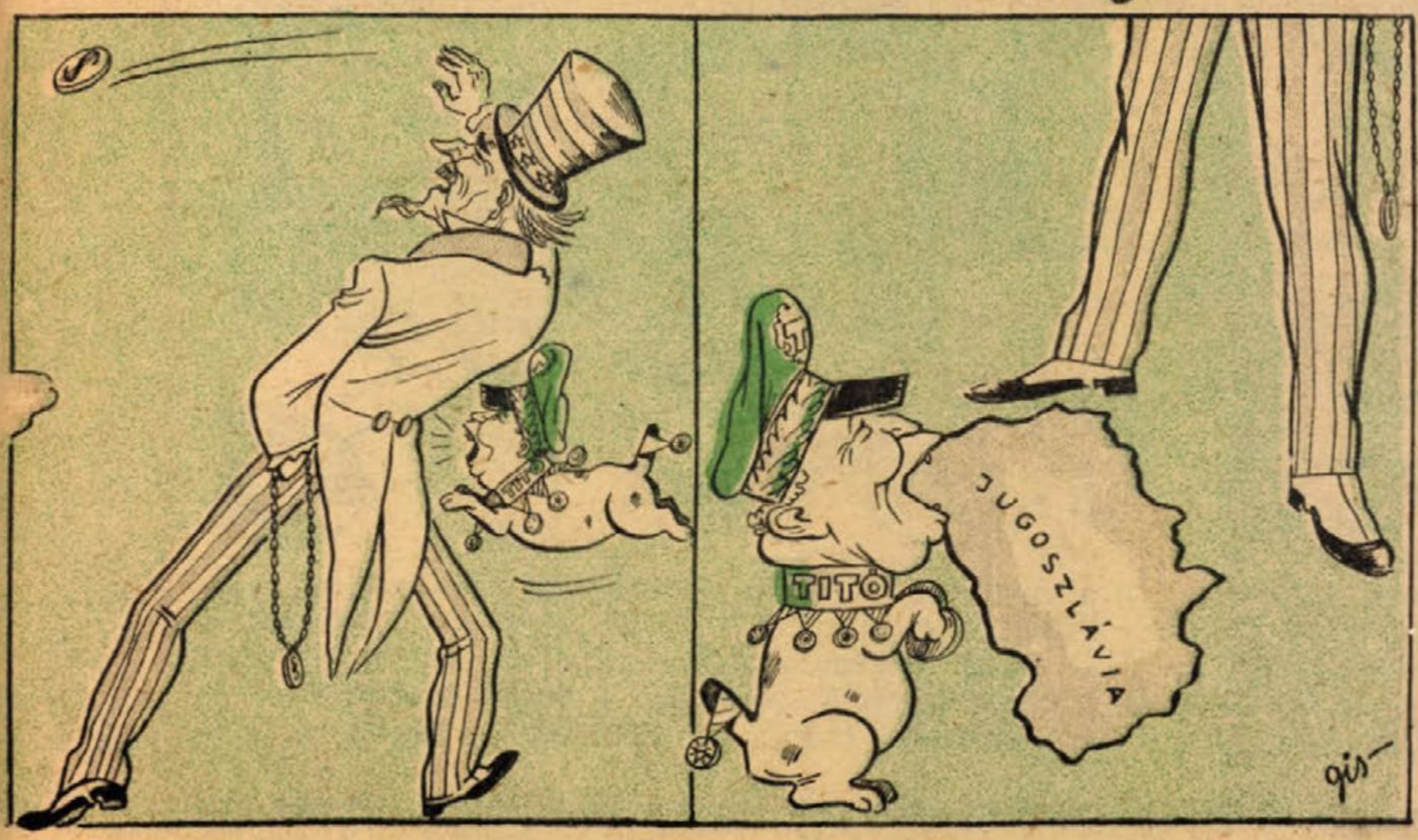

Az új norma győzelme után

Jobboldali-Szoc Demeter: Megint kaptam egy pofont: győzött az új norma!

Az idomítás csodája

Férfisírás

(Leleplezték a vasszécsényi földműves szövetkezet ügyvezetőjét.)

Tragikus látvány, mikor egy férfi sírni, bőgni, zokogni kezd. Bajszára csorognak könnyei, onnan a szakállára vagy a borostáira, onnan a mellére folydogál, tán még a hasára is lecsepeg pár csepp és ó szörnyedély, — viszketni kezd a köldöke.

Virág István, a vasszécsényi földműves szövetkezet ügyvezetője is rögtön sírógörcsöt kapott, ha felelősségre vonták valami turpissága miatt. Ez az érzékenység fasiszta időkben viselt szakmájával függött össze, ő volt a leglehelletérzékenyebb zupás törzsőrmester a többi zupás között.

Mert zupás volt hajdan ez a Mimóza István, járt nyugaton is egy kis nyilas tanulmányúton, de hazaűzte a üreszsebű honvágya, szerzett egy demokrata álcát és bezupálta magát a földműves szövetkezetbe. Multjára ráborult a homály, kezelte a hombárt s nem volt semmi baj.

Hamar beépült a közösségbe s épületes jeleneteket rendezett, ordított, fenyegetett, a szövetkezet bakái, illetve tagjai csak annak örültek, hogy kikötés, deres, agyonlövetés nélkül megúszták a dolgot.

Néhány szövetkezeti tagot csicskássá nyilvánított és behívta őket „közérdekű" munkaszolgálatra a saját házatájára. Ezek a muszok fát vágtak, vizet cipeltek a nagymosáshoz, televetették a kiskertet krumplival, káposztával és természetesen mimózával, Virág Obersturmführer legkedvesebb virágjával.

Virág jól érezte magát, csak időnként káromkodott, hogy a szövetkezeti tagok számára nem lehet teljesen bevezetni a zupás-diktatúrát, — födözés, békaügetés, föl a fára, le a fáról, bukfenc, Virág Mimóza Istvánnak megvolt az elképzelése a demokráciáról.

Ezért is volt, hogy a terménybegyüjtési versenyt szabotálta, az ő tervei között csak a férfisírás szerepelt, amire bármikor kész volt, ha felelősségre akarták vonni.

Valaki ugyanis megszagolta Virágot, aki nem mimózaillatú, hanem kimondottan fasisztaszagú volt s elkezdett valami bűzleni nem Dánia, hanem Virág Mimóza István körül.

A szimatolás után jött a vakargatás s ez a vakargatás felszínre hozta Virág István elrejtett múltját. Mikor a dögrovás már komollyá vált, Virág a leghatalmasabb sírógörcsös, epilepsziás jelenetet rendezte az igazgatótagsági ülésen, úgyhogy az igazgatóság letolás, leváltás, kirugás helyett meghatódott és lepedőnyi zsebkendőkkel látták el. Tárgyilagos becslés szerint is két vödör könnyet sírt össze, ami rekord s ennél többet egy gyászbaborult krokodil sem termel.

De a könnyek és a görcsök sem segítettek, mert Virág tovább illatozott s mikor már egész büdös volt a helyzet, az igazgatóság elhatározta, hogy Virág Istvánt szolgálatonkívüli viszonyba helyezi.

Magyarán mondva több zokogógörcs után végre kirugták anyámasszony törzsőrmester urát, aki most már, ó egek, ó holdak, ó zupás törzsőrmesterek, csak a szűkebb családi körnek dirigálhat.

De ez már nem volt baj és reméljük, többé semmiféle bőgőmasinába ojtott zupás törzsőrmester nem fogja zavarni a vasszécsényi földműves szövetkezet egyenesbe lendült munkáját.

A légy-gyerek öröme

— Nini, anyu, jég! Csuszkálhatok?

BÜROKRÁCIA

— Hetven kiló! Ez az ügy nagyjában már együtt van! Értesíthetem a feleket?

LUDAS MATYI A MIRELITE N. V.-NÉL

A múlt héten Ludas Matyi
Igy dünnyögött magába':
„Melegem van, elegem van,
Kimegyek a határba."
S lám, a kedve mire vitte,
Kirándult a Mirelitbe.

Hej, sok csodát látott ottan,
Egész spenóthegyeket,
Megőrölték egy malomban,
Nosza fiúk, egyetek.
Hát az a sok szilva málna,
Megizzad, mig körüljárja.

„Gyerünk most a hűtőházba",
Igy szólt Matyi s épp ezér'
Benyitott nagy dérrel-durral,
De nem volt ott durr, csak dér.
Tél volt ottan általába'
S térdig hóba járt a lába.

Lefagyott orr augusztusban.
Jégcsap a ház falain?
Nagy élmény ez, hapci, hapci,
Mélyen hűtött uraim.
Igy szól Matyi enyelegve:
„Gyerünk vissza a melegbe."

Mese a csodálatos pektinről

Hát az úgy volt, hogy ott valahol Csepelen, abban a furfangos Mirelite-gyárban, ahol a szóló szőlő és a csengő barack jégen hül, ott élt egy ember, akit úgy hívtak, hogy dr. Domba. Ez a dr. Domba derék és talpraesett ember volt, mindenki tudta róla, hogy nagyon szeret kocsonyásítani, evégből, hogy csinálta, hogy nem, összefőzött, összezurbolt egy nagy edényben mindenféle anyagokat és azt eladta olyanoknak, akiknek erre szükségük volt, mert éppen valamit kocsonyásítani akartak. Eladta pedig külországba és belországba egyaránt és ez az egész „amétába" történt, ami annyit jelent, hogy a haszon fele a gyár zsebébe, a másik fele pedig az ő zsebébe csurrant. Igy dolgozgatott ez a dr. Domba, míg egy szép napon, amint éppen kocsonyásított, arra jött egy szegény ember. Ez a szegény ember, akit mindenki csak Pasztrovics Istvánnak hívott, megállt ott a dolgozgató Domba mellett. Kérdi tőle Domba:

— Mit nézel te szegény ember?

— Csak ezt nézem itten.

— Hát csak nézzed, ha akarod, — mondta neki Domba.

Hát nézte is Pasztrovics, nézte, egészen addig nézte, míg egyszer csak elébe nem állt a termelési felelősnek.

— Egy életem van, egy halálom, de én olyan pektint gyártok, ami kétszer olyan jó lesz és kétszer olyan olcsó, mint ez itten.

— Hát csak gyártsál, gyártsál — mondta a termelési felelős, — de lelked legyen rajta.

Rajta is volt a lelke Pasztrovics Istvánnak, mert olyan pektint gyártott almacefréből, ami olcsó is volt, jó is, rögtön élmunkás is lett tőle. De ezt már nem amétába gyártotta Pasztrovics, mert ő tudta, hogy a gyár zsebe az ő zsebe is. Örült is a derék jó Pasztrovics István, gyártotta a pektint, ahogy tőle tellett.

De mi történt egy szép napon? Sose találnátok ki, ha el nem mondanám.

Pasztrovics elsétál a raktár mellett és — hallga csak — sírás szűrődik ki az ajtó mögül. Bemegy a raktárba Pasztrovics, keres jobbra, keres balra, hátha megtudhatná, honnan jön a sírás. Egyszer csak az egyik sarokban meglátja mindazt a pektint, amit ő gyártott. Sírt, zokogott szegény pektin, meg is esett a szegény Pasztrovics szíve rajta.

— Miért sírsz, risz, te szegény pektin? — kérdezte tőle részvéttel.

— Hogyne sírnék, hogyne rínék, amikor olyan jó vagyok és olyan olcsó, de nem ad el engem senki. Pedig hasznomat vennék akár konzervgyárban, akár textilgyárban, de még vasöntődében is. Dehát nem adnak el, magamtól pedig sohasem fogok eladódni...

Persze szomorú lett rögtön szegény Pasztrovics is. Sóhajtozva tért vissza munkájához és azóta is gyártja, gyártja a finom, olcsó pektint a raktárnak, még talán akkor is gyártani fogja, amikor mi már mind nem leszünk. Szívébe zárta bánatát szegény Pasztrovics, csak néha riad fel éjjel örömteli szívdobogással és ha ilyenkor megkérdi a felesége, mi történt, így felel:

— Semmi fiam, aludj nyugodtan. Csak azt álmodtam, hogy eladtuk a pektint.

Gádor Béla

Jövő héten:
Ludas Matyi az
ELZETT
vasárugyárban

Náthás riport

Egy csésze tea és két aszpirin társaságában, kissé náthásan, de mégis szívesen gondolok vissza a Mirelite NV-nél tett látogatásunkra és ha netán riportom nem tökéletes, akkor már előre is azzal védekezem, hogy a ceruzám is egy könnyebb lejáratú torokgyulladásban szenved. Nézzük csak:

A vállalatvezetői szoba. „Hej a mindenit neki elvtársak, mi aztán nem félünk itt a jófajta munkától! Meg aztán egymástól sem reszketünk, megdögönyözzük alaposan akire ráiér, de megám az angyalát! Legyen az vállalatvezető vagy párttitkár, bele akasztjuk a csákányt, ha megérdemli, hadd tanuljon a saját kárán, de úgy ám!"

Emígy gyürkőztek Móric és Végh elvtársak, a Mirelite-család atyamesterei, alig tudtuk lecsillapítani a nagy sej-hajt. De, ha dédelgetett kedvenceikről, a Mirelite-csodákról volt szó, a többi vezető lelkesedése is a csöpp szoba tűzfalait döngette, — olyan forró hangulat kerekedett, hogy alig akartuk elhinni, hogy ezek a tüzes emberek mélyhűtött dolgokat gyártanak, harmincöt fok hidegben.

Pedig nem csalás, nem ámítás. Na, persze, nem kapros rákragút meg maszlagos nadragulyát jegelnek itt a kegyelmes és félkegyelmes gyomrok számára, mint hajdanában, hanem jó prózai dolgokat, tököt, spenótot, sóskát, zöldborsót, vajbabot, zöldpaprikát, tengerit és ki tudná elsorolni, hogy még mi mindent. Sajnos a sokféle gyümölcsöt már el sem merem mondani, mert félek, hogy a sok jeges jó felsorolásától tüszős mandulagyulladást kapok. Pedig ez még nem minden. A Mirelite-papák büszke lelkesedéstől repesve ajánlják, hogy fogódzzunk meg: jön, igen, jön a húsos barátfüle, töltött paprika és káposzta, sőt a Mirelite-bécsiszelet. Tessék megérteni, a komplett ebédet csak ki kell szedni a jégszekrényből, ráleheigetni, keblünkön melengetni, aztán kész, mehet, jóétvágyat! Ha pedig végtére egyszer a Gyümért is megembereli magát, sőt a csomagoló karton minőségét is sikerül megjavítani, akkor lesz olyan öröm ebben a lelkes kis üzemben, hogy talán még a címkén didergő eszkimóka is elolvad a boldogságtól.

Az üzem? Gusztusos, szép. Csak kár, hogy én már gyerekkorombam megszakítottam a diplomáciai kapcsolatokat a spenót nevű zöld eledellel s így félek, hogy most nem tudok a kellő lelkesedés hangján zengeni e nemes növényzet itt történő feldolgozásáról. Pedig a spenótmalom megérdemel egy-két elismerő szót, mert olyan finomra őrli, paszírozza, maszírozza és fasírozza a méregzöld masszát, hogy szinte rosszulesett, amiért útálom a spenótot. Hogy sértődés ne essék, paradicsomot is láttunk mélyhűteni, sőt végignéztük a csodaszép őszibarack tragikus útját is az életvidám, hamvas gömbölyűségtől a rút fagyhalálig. A szilváról nem is beszélve, melynek fényes jövőt rendelt a kegyes sors: gombóc lesz belőle, akárki meglássa, valamelyik üzemi konyhán, ami az ő társadalmi osztályában igen szép karriernek számít.

A hűtőkamrákról itt csak ennyit: eszkimó népviseletben és prém tökfödőben jártuk végig az örök tél birodalmát, én mégis nehéz esküvel fogadtam meg, hogy soha többé nem panaszkodom a kánikula miatt. Hogyisne: leejtettem egy töknagyságú uborkát s úgy törött darabokra mint az üveggolyó. Holzhauser Ádámné hidegfelelős elvtársnő viszont remekül érzi magát itt a jégkorszakban, csak az a bánata, hogy valahányszor szabadságra megy a külvilágba, mindig náthásan jön vissza.

E sorok írója, miután végigtapogatott, nyalogatott és kóstolgatott egy sereg jeges csemegét, fogvacogva esküdött örök hűséget a Mirelite-nek. Mindjárt másnap végigzarándokolta az összes közértéket, tejérteket és utasellátókat egy olyan jófajta málna-krém ügyében, amivel a helyszínen kínálták meg, de hasztalan. Úgy látszik az egész városban nem kapható, vagy ha igen, akkor ügyesen titkolják. Jó lenne ezen segíteni.

Németh Zoltán

Alszik a kis Mirelite-eszkimó és álmában csudaszép jövőt lát: minden sarkon csillogó Mirelite-üzleteket, jeges marhapörköltért rajongó háziasszonyok ezreit, a mindenkit meghódító Mirelite dicsőségét.

Amikor azonban reggel felébred a kis eszkimó, sokkal szerényebb lesz. Örömmel megelégedne egyetlen Mirelite-mintaüzlettel. Miért is ne szereznénk meg neki ezt az örömet!?

Egy szófukar DISZ-titkár

— ...hát hogy előbbi szavamat ne felejtsem, azzal a sportpályaépítéssel bajok vannak, mert hát az ifik munkaidő után eloszlanak, mint a buborék, mint a kámfor, mint az illó olaj, aztán bizony harmincnégy tag közül egy sem akar pályát építeni, ja, az előbb elfelejtettem mondani, hogy a kultúrvonalon bajok vannak, bár erről már az elején beszéltem, most csak annyit, hogy bizony a kultúrfelelős betegecske szegényke, persze nem a munkában betegecske, hanem amikor a kultúráért kell felelni, mint ahogyan ezt már beszámolóm elején említettem és még bővebben ki fogok rá térni, de ha már benne vagyok, akkor önkritikát is kell gyakorolnom, ugyanis van egy hiányosságom, amiért viszont én vagyok felelős...

— Mi az? — kérdezzük a barnaarcú, csinos kis Szabó Margitot, a DISZ-titkárt, amikor lélegzetnyi szünethez jutunk.

— Hát izé... egyáltalán nem tudok beszélni... valahogy nehezen jön a számra a szó... Nem vagyok megáldva a beszéd adományával.

A Mirelite-nél nem kell soká bolyongania a látogatónak, ebben a cipődoboznyi szobácskában mindent és mindenkit megtalálhat. A pártirodául szolgáló másfél négyzetméteren Végh párttitkár elvtársat, a Kereskedelmi Osztályvzetőségen Vándor Gyulát, az Ü. B. irodát jelképező árnyas sarokban Bergmann József titkárt, a mikrofonnál Sütő Sándornét, az újítási iroda gyanánt szereplő szögletben a pektinszakértő Pasztrovits Istvánt, továbbá Kalocsai főkönyvelőt, no és természetesen Móritz vállalatvezető elvtársat, a házigazdát.

Békés együttélésük azt bizonyítja, hogy igaz a közmondás: sok jóember kis helyen is megfér. Am ennek az ellenkezője is igaz, vagyis az, hogy sok jóember külön-külön, szép tágas szobákban is megfér. Ezt szeretnék az elvtársak mielőbb bebizonyítani.